

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

merry & wild

*A Wilds of
MONTANA
Origin Story*

New York Times and USA Today Bestselling Author

KRISTEN PROBY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

NEŞELİ VE VAHŞİ

KRISTEN PROBY

İÇİNDE

[Başlık sayfası](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Son](#)

[Wild for You Önizleme](#)

[Haber Bülteni Kaydol](#)

[kitaplarıKristen Proby'nin](#)

[diğer : Yazar Hakkında](#)

Merry & Wild
Montana'nın VahŖi Doğası
Hikayesinin Kökeni Yazar
Kristen Proby

MERRY AND WILD

Montana'nın VahŖi Doğası Hikayesi

Kristen Proby

© , 2023, Kristen Proby

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap, yazarın izni olmadan basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. Yazarın haklarını ihlal eden telif hakkı korumalı materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Tüm karakterler ve hikayeler yazarın mülkiyetindedir ve desteğiniz ve saygınız için teşekkür ederiz. Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgusal olup, gerçek kişilere benzetme amaçlanmamıştır.

BÖLÜM 1

JOHN

"Sadece sana acıyorum diye bu işe katılıyorum." Küçük kız kardeşime bakıyorum ve Prince'in kamyonumun radyosunda kırmızı Corvette hakkında şarkı söylerken, onun dizlerinin üzerinde ellerini ovuşturduğunu görüyorum. "Ve bu yollarda araba kullanmanı istemediğim için."

"Ben Montana'da doğup büyüdüm," diyor Melissa, gözlerini devirerek. "Biraz karla başa çıkabilirim."

"Ailemdeki kadınlara ben bakarım," diye hatırlatıyorum ve o bana bakıyor.

"Dostum, 1986'dayız, 50'ler değil. Sana bakmam gerekmiyor." Ama sonra yumuşar ve koluma hafifçe vurur. "Ama manevi desteğin için teşekkür ederim. Neden bu kadar telaşlandığımı bilmiyorum. Sadece itfaiye binasında bir Noel partisi. İlk kez gitmiyorum ki."

"Çünkü muhtemelen orada olacak ve sen onu görmek istemiyorsun. Geçen hafta ondan ayrıldın."

Melissa hala lisede ve yaklaşık bir yıldır Pete adında biriyle çıkıyor. İlişkileri o kadar ciddiydi ki, *geçen* Noel'i ailenin çiftliğinde geçirdi. Ama yaptığı şeyden sonra, bu yıl tekrar davet edilmeyeceğini söylemek mümkün.

Ya da hiçbir yıl.

"Orada *olup olmadığı* umurumda değil," diye ısrar ediyor, çenesini dikleştirerek. "Gitsin de benim küçük beyaz popomu öpsün. O iğrenç bir adam."

"Tamam. Peki, Kendra orada olacak, değil mi?"

"O benim en iyi arkadaşım. Tabii ki orada olacak."

"O zaman güvendesin. Eğer bir şey yaparsa, onu vururum ve cesedini asla bulamazlar."

Bu sözler onu güldürdü ve kasabaya girdik. Çiftliğimiz, Montana eyaletinin batısındaki Rocky Dağları'nda yer alan küçük bir kayak kasabası olan Bitterroot Valley'in şehir sınırlarından yaklaşık on beş dakika uzaklıkta. Ailemiz Wild River Ranch'i yüz yıldır sahipleniyor ve yüz yıl daha sahiplenmeye niyetliyiz.

En azından.

Melissa liseden mezun olmak üzere olduğu için babam emekli olmak üzere. O ailenin en küçüğü ve babam işletmeyi bana devretmeye hazır.

En büyük ve tek Wild oğlu.

Hem çok heyecanlıyım hem de çok korkuyorum.

"Park yeri kalmadı," diyor Melissa, ben park yerine girerken. "Kar yüzünden park etmek çok zor."

"İnsanlar kesinlikle iyi park etmiyor," diye katılıyorum ve sıranın sonunda bir yer buluyorum. "Bekle. Sana yardım edeyim. Bot giymeliydin."

"Tatil elbisesi giymişken *bot* giymem," diyor bu gece beşinci kez, ben kamyonetten inip karla kaplı yere kayan elini tutmak için arabayı dolaşırken. "İşte, gördün mü? Bir şey yok."

"Kıçını kıracaksın."

"Kırılmayacağım," diyor gülerek ve ilk adımında neredeyse kayıyor. "Vay canına!"

"Bana tutun, lanet olsun." Kolumu sıkıca tutarak beni salonun kapalı girişine kadar takip eder. Orada bırakıp ıslak karları ayakkabılarından silkelir. "Tamam, geldik. Artık beni bebek gibi davranmayı bırak. Bazen senden on yaş küçük olmak çok kötü."

"Sızlanmayı kes," diyorum ve kapıyı açıyorum. Dans etmek ve diğer gençlerle kaynaşmak için arkadaşlarını aramaya başlıyor.

Şimdi de eve gitmeye karar vermesini beklemem gerekiyor. Burada neredeyse herkesi tanıdığım ve ben de biraz sosyalleşebileceğim için bu çok da önemli değil. Ama fırtına yaklaşıyor ve çiftliğe dönüp hayvanları kontrol etmek ve en kötüsüne hazır olup olmadıklarını görmek istiyorum.

"John Wild?"

Sese dönüp gülümsedim ve liseden hatırladığım bir yüze baktım, ama adını hatırlayamadım. "Judy?"

"Joy," diye düzeltiyor. "Uzun zaman oldu."

"Uzun zaman," diye onaylayarak başımı salladım ve elindeki punçu aldım. "Teşekkürler. Liseden sonra taşındığını sanıyordum?"

"Taşındım." Omuz silkiyor ve Madonna giyinmekten bahseden şarkısını söylemeye başlayınca ayağıyla yere vuruyor. "Ama geri döndüm. Komik, çünkü şehirli bir kız olmak istediğimi sanıyordum, ama şehir sandığım kadar güzel değilmiş. Bir süre eğlenceliydi ve ziyaret etmeyi seviyorum, ama kalbim Montana'da."

Başımı salladım ve Joy'un basit yeşil elbisesiyle, topuklu ayakkabılarıyla ve koyu renk saçlarını bir tarafa toka ile tutturmuş haliyle muhteşem görüldüğünü fark edemedim. Yeşil gözleri mutlu ve cilveliydi ve her şey yavaş yavaş aklıma gelmeye başladı.

Evet, Joy gençken de hep güzeldi. Ama şimdi, kesinlikle çok güzel.

"Eve döndüğüne sevindim," diyorum ve kadehimi onun kadehine çarpıyorum. "Hala çiftlikte misin?" diye soruyor rahat bir şekilde.

"Evet. Orada doğdum ve muhtemelen orada öleceğim. Ama bu kötü bir şey değil. Sen bu aralar ne yapıyorsun?"

"Muhasebeciyim," diyor. "Bitterroot Pediatri'de. O da fena değil, aslında. Doktorları seviyorum."

"Doc Simpson hala orada mı?"

"Evet, orada ve yaklaşık yüz yaşında."

Onunla birlikte gülüyorum ve Joy'un önemli parmağında yüzük olmadığını fark ediyorum. "Kocan yok mu?"

"Hayır, bekârim. Ya sen? Hâlâ Sandy ile birlikte misin?"

"Hayır." Lise kız arkadaşımı düşünerek başımı sallıyorum. "Aslında mezuniyetten kısa bir süre sonra ayrıldık."

"Demek sen de bekarsın."

Başımı salladım ve Joy'un gülümsemesi yayıldı. "Bu çok uygun, çünkü sana bir itirafım var."

"Ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum." Odanın diğer ucundaki bir arkadaşına el sallayıp Joy'a tüm dikkatimi veriyorum. "Anlat bakalım."

"Altıncı sınıftan beri sana aşığım."

BÖLÜM 2

JOY

Yemin ederim, soğuk terler döküyorum ve etrafımızdaki müziği artık duyamıyorum. Bunu gerçekten *yüksek sesle* söyledim mi? Hayatımda gördüğüm en seksi adama?

Ne kadar *aptalım*.

"Öyle mi?" John omzunu duvara yaslayarak, kot pantolon ve gömleğiyle çok uzun ve rahat görünüyor, beni kaybolabileceğim kadar mizahi kahverengi gözleriyle izlerken çok sakin ve kendinden emin.

"Biliyor musun? Sanırım bu gece kendimi utandırmaya yeterince utandım. Seni görmek güzeldi, John. Eminim şehirde bir yerlerde karşılaşırız." Başımı sallayıp uzaklaşmaya çalışıyorum, ama o kolumu tutuyor.

"Hey, utanmana gerek yok. Seni böyle hissettirdiysem özür dilerim. Bir kadının bana böyle bir şey söylemesi her gün olan bir şey değil."

"Tabii," diyorum, keşke giymeseydim dediğim muhteşem ayakkabılara bakarak. Ayaklarım çok acıyor. "Eminim bunu çok duyuyorsundur."

"Ne dedin? Huey Lewis and the News'un sesinden duyamıyorum."

Buna gülüyorum. "Hiçbir şey demedim."

"John!" John'a *çok* benzeyen bir genç koşarak ona yaklaşır ve gömleğinin kolunu çeker. "Hey, bu gece Sarah Beth'te kalabilir miyim? Dans bittikten sonra onun evine yürüyerek gideriz."

Sarah Beth umutla ona bakarak dudağını ısırır.

"Evet, olur, ama eve arayıp anne babana haber ver. Eve dönmeye hazır olduğunda beni ara."

"Harika," der ve ağabeyinin yanağına öpücük kondurur. "Sen harika bir ağabeyisin, biliyor musun?"

"Unutma," der ve ona göz kırparak uğurlar, sonra bana döner. "Görünüşe göre burada kalmak için bir nedenim yok ve birbirimizi iyi duyamadığımızı göre, bu işi bırakmak ister misin? Pizza falan yiyebiliriz."

Bu teklife kesinlikle hayır diyemem.

"Aslında kulağa eğlenceli geliyor. Sadece arabama gidip ayakkabılarımı değiştirmem lazım."

Gülümser ve kolunu uzatır, ben de elimi uzatıp koluna girerim, elimin altında pazı kaslarının şiştiğini hissedirim.

John Wild'ın *müthiş* kasları var.

Çiftlik işlerinden olmalı.

"Arabam şurada parklı," diyorum ve küçük Honda Civic'imi işaret ediyorum. "O araba kar için yapılmamış," diyor somurtarak.

"Ön tekerlekten çekişli," diye karşılık verdim, "ve ben seviyorum."

Küçük beyaz arabaya vardığımızda tek söylediği "Hmm" oldu. Anahtarla sürücü kapısını açtım, sonra arabaya binip topuklu ayakkabılarımı botlarla değiştirdim. Çorapları da getirmeyi unutmamıştım, bu da beni oldukça mutlu etti.

Ayaklarım nihayet ısındı ve boynumu kırmayacak ayakkabılarımı giydikten sonra arabadan bir kez daha çıkıp anahtarla kapıyı kilitliyorum.

"Neden yürümeyselim?" diye soruyorum, yoğun kar yağışına gözlerimi kırıştırarak. "O kadar soğuk değil ve Old Town Pizza buradan çok uzak değil."

"O elbiseyle yeterince sıcak kalacağından emin misin?" Beni baştan aşağı süzerken pek ikna olmuş gibi görünmüyor.

"Bir dakika. Arkanı dön."

Kaşlarını kaldırıyor ama dediğimi yapıyor ve ben arabayı tekrar açıyorum. İçeri girip kapıyı kapatıyorum, sonra elbiseyi çıkarıp arka koltukta bulunan spor çantamdan kot pantolon ve sweatshirt'ü giyiyorum. Botları ve montu tekrar giydikten sonra arabadan çıkıyorum ve John'un hala bana sırtını dönük olduğunu görüyorum.

"Tamam, artık bakabilirsin."

"O küçük arabanın arka koltuğunda bütün gardırobunu mu saklıyorsun?"

"Hayır." Gülerek arabayı bir kez daha kilitleyip uzaklaşıyorum ve yumuşak karların üzerinde yürürken ayaklarım birbirine karışıyor. "Geçen gün Jazzercise'e gitmeyi planladığım için arabada yedek kıyafetler vardı, ama gidemedim. Şimdi gitmediğime seviniyorum."

"Giysilerini değiştirirken seni izleyecek kimse olmadığına sevindim."

"Çabuk oldum," diye onu temin ettim, eldivenlerimizi giyerken, ve sonra yeni kürekle temizlenmiş kaldırıma çıktığımızda elimi tuttu. "Bitterroot Valley'i *çok* özledim. Böyle kar yağdığında, havayı durgunlaştıran kocaman kar taneleri çok seviyorum. Çok *sessiz* oluyor."

"Çünkü herkes itfaiye binasında," diyor gülümseyerek. "Ama evet, ne demek istediğini anlıyorum. Hey, içeri girmen lazım."

Beni kaldırımın diğer tarafına, caddeden uzağa çekiyor.

"Birinin kaldırıma atlayıp bizi dışarıya atacağını sanmıyorum."

"Asl

a "Asla bilemezsin," diye cevapladı.

bile "İtiraf etmeliyim ki, kendimi biraz suçlu hissediyorum. Sen daha yeni gelmiştin

mezs ve

in,"

diye

ceva

pladı

İçeriye on adım bile atmamıştın, ama ben seni tek başıma meşgul ettim. Başka kimseyi bile göremedin."

"Zaten oraya gitmek istemiyordum," diye itiraf ediyor, başını sallayarak.

"Missy gitmek istedi ve karlı yollarda kendi başına şehre gitmesi *imkansızdı*. Çok tehlikeli."

"Yani, arkadaşlarıyla vakit geçirebilsin diye onu getirdin?"

"Evet. Çiftlikte büyümek kolay değil. Şehirden çok uzakta yaşıyorsun, araba bulamazsan arkadaşlarınla geçireceğin zamanı feda etmek zorunda kalıyorsun. İşlerim yoğun değilse onu getiririm. O çiftlikte doğmak istememişti."

"Şimdi bakma, ama bence sen çok tatlısın, Bay Wild."

Bu sözler onu güldürdü ve beni çocukluğumdan beri kasabadaki en sevdiğim restoran olan Old Town Pizza'ya götürdü.

Kapıdan içeri girdiğimizde içerisi sıcak ve lezzetli kokuyor. Havada sarımsak ve domates kokusu yoğun ve bizi, restoranın sahibi ve kızı olan Heather mutlu bir gülümsemeyle karşılıyor.

"Merhaba, iki kişilik masa var mı?"

"Evet, lütfen," der John başını sallayarak. "Nasılsın, Heather?"

"İyiyim. Bu gece çalışmak zorunda olduğum ve Melissa ve Sarah Beth'in partisine gidemediğim için biraz üzgünüm, ama neyse."

Bizi pencere kenarındaki bir masaya götürüyor ve önümüze menüleri koyuyor. "Ne içersiniz?"

"Ben su alayım," diyorum.

"Ben de şimdilik," der John, Heather uzaklaşmadan önce. "Pizzanda ne istersin?"

"Pepperoni."

Bekledi, ben omuz silktim.

"Hepsi bu mu?"

"Sen ne *seversin*?"

"Her şey," diyor. "Tamam, ne yapacağımızı biliyorum. İşte geliyor."

Heather su bardaklarımızı masaya koyup bir not defteri çıkarır. "Bu gece mutfakta babam dışında tek başıma olduğum için siparişinizi ben alacağım. Ne alırsınız?"

"Büyük bir " " derin " " tabağı," " " John " " başlıyor, " " "yarım " " pepperoni, " " yarım " " supreme.

"Breadsticks de olsun."

"Ve bir salata," diye ekledim. "Ranç soslu."

"Anlaşıldı," diye cevapladı Heather. "Hemen geliyorum."

"Burası çok güzel kokuyor," derim, derin bir nefes alarak. "Yıllardır buraya gelmemiştim. Her zaman dışarıdan sipariş veririm."

"Ben de," dedi. "Şimdi, laf kalabalığı yeter. Sorularım var."

BÖLÜM 3

JOHN

"Soruların ne?" Joy masanın karşısından bana bakarak sorar. Dirseklerine yaslanıp bana o tatlı gülümsemesini gösterir ve ben neredeyse kendi adımları unutuyorum. "John?"

Evet, doğru.

"Üzgünüm," diyorum ve boğazımı temizliyorum. "Demek doktorun muayenehanesinde çalışıyorsun?"

"Evet." Başını sallar ve saçları omuzlarında sallanır. "Jazzercise'de olmadığın zamanlarda ne yaparsın?"

"O eğlenceli değil," diyor, su bardağındaki pipeti oynatırken başını yavaşça sağa sola sallayarak. "O sadece egzersiz. Bakalım, eğlenmek için? Okumayı severim. Yazın yürüyüşe çıkmayı severim."

"Kayak yapar mısın?"

Buna burun kıvırdı ve ben bunun çok sevimli olduğunu düşünmeden edemedim. Burnunda küçük, minik çiller vardı.

"Hayır. Bir kez denedim ama düştüm ve kolumu kırdım. Kayak yapmasam daha iyi. Sen yapar mısın?"

"Hayır, vaktim yok. Çok çalışıyorum."

"Şafak sökmeden kalkıp, hava karardıktan sonra akşam yemeği yiyen türden bir çiftçi misin?"

"Az önce her tür çiftçiye tarif ettin, tatlım."

Gülüşüyor ve yanılmıyorsa, Heather pizzamızı, ekmek çubuklarını ve Joy'un salatasını masaya koyarken biraz kızarıyor.

"Bu *harika* görünüyor," diyor Joy, kokuyu içine çekerek. "Çok güzel kokuyor."

"Siz ikiniz başlayın," diyor Heather ve masaya bir yığın peçete koyuyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, beni çağırın."

"Teşekkürler." Joy'un tabağına bir dilim pepperoni koyup, sonra da supreme pizzadan bir dilim alıyorum ve geç akşam yemeğimizi afiyetle yiyoruz. İlk başta pek konuşmuyoruz çünkü ikimiz de önümüzdeki yemeği tıkınıyoruz.

Sonunda pizza bitip ikimiz de doyduğumuzda Joy arkasına yaslanıp içini çekiyor.

"Son parçayı yememeliydim."

"Hadi ama." Masaya biraz para atıp Joy'a yardım etmek için uzandım. "Gidip yürüyüş yapalım mı?"

"Beni arabama kadar yuvarlaman gerekebilir."

Onu kaldırdığımda dramatik bir şekilde homurdanıyor ve sonra Heather'a el sallayıp karlı geceye geri çıkıyoruz.

"Kar daha şiddetli yağıyor," diyor kaşlarını çatarak. "Son duyduğuma göre fırtına bizi es geçecekti."

"Görünüşe göre etrafımızdan geçmeyecek," diyorum ve eve gidip çiftliğe bakmadığım için kendime kızıyorum. Elbette, benim yerime bakacak insanlar var, ama ben öyle yapmayı sevmiyorum.

Orada olmam gerekirdi.

Ama sonra Joy'a bakıyorum ve açıkçası onu henüz bırakmaya hazır değilim. Bu akşam Melissa'yı şehre götürmekle başlayan iş, çok eğlenceli bir hale geldi.

Joy'u seviyorum.

"Nerede yaşıyorsun?" diye soruyorum. "Şey, bu biraz karmaşık."

Caddeyi geçerken gözlerimi ona dikiyorum. "Sakın bana arabada yaşadığını söyleme."

"Hayır." Bana gülümsedi ve buzda neredeyse ayağı kayıyordu, ama ben kolundan tutup onu düzelttim. "Oops, teşekkürler. Aptal buz. Her neyse, ben arabamda yaşamıyorum. Henüz değil."

"Bu ne demek?"

"Riverside Drive'da ayda iki yüz dolara bir daire kiraliyorum. Oradaki kahverengi apartmanları biliyor musun?"

"Tabii. Fena değil." "

"Hayır, benim evim aslında çok şirin. Ama iki ay sonra kira artacak ve kalmaya gücüm yetmez. Bu yüzden yakında yeni bir ev aramaya başlayacağım. Taşınmak berbat."

"Kesinlikle berbat," diye katıldım. "Neden kirayı artırıyorlar?"

"Çünkü yapabiliyorlar." Omuz silkti. "Çünkü Bitterroot Valley'i keşfeden ve buraya taşınanların sayısı giderek artıyor ve onlar daha yüksek kira ödeyecekler. Ama işler daha da kötüye giderse, annem bir süre onunla kalabileceğimi söyledi. Bakalım ne olacak."

"Baban için çok üzıldüm. İyi biriydi."

"Evet, teşekkürler." Başını sallar ve soğuktan burnu akarken burnunu çeker. "Kanser de berbat."

"Annen nasıl?"

"Aslında çok iyi. Henüz biriyle çıkmaya hazır değil ama eskisi kadar üzgün görünmüyor. Son birkaç yıl onun için zor geçti. Sorduğun için teşekkürler."

Bana gülümser ve sonra yine dengesini kaybeder, bu sefer onu tutamam. Joy yere düşer, kar yığınının içine.

"Lisedeki yakışıklı çocuğu etkilemek için çok uğraştım."

"Kim o?" diye soruyorum ve bana dilini çıkardığında gülüyorum. "Çok sevimli. Gel, sana yardım edeyim."

Uzatmış olduğum elimi tuttu, ama beni çekip kaldırmak yerine, yumuşak karın üzerine yanına çekti.

"Hey!"

"Burada biraz uzanabiliriz, ben de utanç içinde kıvranabilirim."

Ona gülümsedim, soğukta nefesimizin buharlaşmasını çok sevdim. "Yanakların pembe."

"Eminim öyledir. Keşke bu gece yıldızlar çıksa."

"Onun yerine karla kaplanıyorsun. Birazdan seni kürekle çıkarmak zorunda kalacağım."

"Soğuk hissetmiyorum."

"Soğuk *görünüyorsun*," diye karşılık veriyorum.

Başını yana çevirip, çikolata rengi gözleriyle bana bakıyor. "Pizza için teşekkürler."

"Benimle vakit geçirdiğin için teşekkürler." Gözlerim dudaklarına kayar ve o da dudaklarını yalar. "Öpülmeye itirazın var mı?"

"Hayır."

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp, eldivenimin içinden cildinin soğukluğunu hissederek dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdım.

Başlangıçta... *soğuktu*. Ama tenlerimiz ısınırken, ben ona gömüldüm ve o da başını kaldırıp kollarını boynuma doladı ve bana sarıldı.

Boğazının derinliklerinden küçük bir inilti sesi çıkar ve ben, artık işimin bittiğini anlarım. Bu kıza doyamam.

"Benimle eve gel," diye boynuna fısıldadım. "Seni eve götüreyim."

BÖLÜM 4

JOY

"Sen benimle *eve* gitmemi mi istiyorsun?"

"Tabii ki istiyorum," diyor ve boynumu öperek aşağıya doğru iniyor. "Şehrin ortasındaki kar yığnında seninle sevişmeden önce."

Dürüst olmak gerekirse, kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Etrafta parıltıdan Noel ışıkları ve üzerimize yağan kar varken, *hiç de* fena bir fikir değil.

Ama ben genelde böyle şeyler yapan biri değilim. İlk buluşmada sevişmem.

"Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Muhtemelen şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir," diye cevaplar, ama sonra geri çekilir ve bana yoğun bir bakışla bakar. "Ama eğer istemiyorsan, özür dilerim. Belki de haddimi aştım."

Gözlerimi dudaklarından ayıramıyorum, az önce benim dudaklarımın, tenimin üzerinde olduklarını ve vücuduma yaydıkları tüm o lezzetli hisleri hatırlıyorum.

Hayatım boyunca bu adama aşık oldum. Neden hayır diyeyim ki?

"Varım," diyorum, cesaretimi kaybetmeden. "Seni arabamla çiftliğe kadar geçireyim mi?"

"Hayır." Kolayca ayağa kalkıyor ve bana da yardım ediyor. "Yarın arabana geri götürürüm. Ya da ne zaman istersen."

"Ailenin evinde mi yaşıyorsun?"

Gülerek beni itfaiye binasının otoparkına doğru götürmeye başladı. "Hayır. Arazide bir kulübem var. Ailemi seviyorum ama onlarla yaşamak istemiyorum."

"Sadece soruyorum, çünkü sabah mutfakta annenle karşılaşmak biraz garip olabilir."

Gözlerini kırptırdı, sonra titredi. "Evet, öyle bir şey olmaz. Hadi. Sana çiftliği, yaşadığım yeri ve görmek istediğin her şeyi göstereyim."

"Kulağa... umut verici geliyor."

Park yerine geri dönmemiz uzun sürmedi ve John'un kamyonetinin yolcu koltuğuna yerleşip kasabadan çıkmaya başladığımızda, havanın düşündüğümüzden daha da kötüleştiğini fark ettik.

"Otoyol zor görünüyor," diyorum endişeyle. Kar o kadar çok yağmış ki yol tamamen kaplanmış ve yolun nerede olduğunu veya doğru tarafta olup olmadığımızı anlamak zor.

"Yavaş gidiyorum," diye beni sakinleştiriyor. "Missy'yi bu gece eve bıraktığıma iyi ki. Bu havada onun araba kullanmasını kesinlikle istemezdim."

Bir süre sessiz kalıyoruz, sadece yola konsantre olup yolda kalmaya çalışıyoruz. Sonunda John sağa dönüyor ve kapıdan geçiyor. Garaj yolunun üzerinde *Wild River Ranch* yazan bir tabela var.

"Ailem o yolun aşağısındaki orijinal çiftlik evinde yaşıyor," diyor ve sol tarafı işaret ediyor.

"Yol göremiyorum."

"Orada. Karla kaplı," diye cevapladı. "Buradan benim kulübeme giden yol. Küçük ama ihtiyacım olan her şey var."

Her şey taze karla kaplı ve hala *şiddetle* yağıyor, o halde giriş yolunun *yerini* nasıl biliyor, hiç anlamıyorum.

"Bu fırtına çok şiddetliye dönüşüyor." Koltuğumda gergin bir şekilde kıpırdanıyorum ama John uzanıp elimi sıkarak beni sakinleştiriyor.

"Sorun yok. Böyle fırtınalara hazırlıklıyız," diye beni sakinleştiriyor. "Endişelenme, tamam mı?"

"Tamam."

Küçük bir ahşap kulübenin önüne park edip kamyonetin motorunu durdurur.

"Bekle, kamyoneti fişe takmam lazım, sonra kapını açarım."

Ben başımı sallarım ve o arabadan atlar. Eğilip karları karıştırdığını ve sonra kamyonetin blok ısıtıcısına takmak için bir uzatma kablosu bulduğunu görürüm. Montana'da insanların araçlarına bunu eklemesi yaygındır. Dışarı çıkıp arabanızı çalıştırmak için kontağı çevirdiğinizde, aşırı soğuktan dolayı arabanızın çalışmadığını görmekten daha kötü bir şey yoktur.

Sonunda John arabayı döndürür, kapımı açar ve ayağa kalkmama yardım eder.

"Acele edelim," diye bağıyor, yeni esmeye başlayan rüzgârın sesini bastırarak, ve ben onun arkasında koşarak ön kapıya varıyorum. Kapıyı açmak için kilidi bile açmıyor, kapıyı itip beni içeri alıyor, sonra kapıyı kapatıp arkamızdan kilitliyor. "Bir saniye, ateşi yakayım."

İçerisi soğuk ve tek ısı kaynağının köşedeki küçük odun sobası olduğunu görüyorum. Ama sözünün eri biri olarak, birkaç dakika içinde ateşi yakıyor ve ben de ısınmak için yanına oturuyorum.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyorum.

"Bitti," diyor bana bakmadan. "Şimdi ısınması gerekiyor. Uzun sürmez. Gel, sana etrafı gezdireyim."

Işıkları açarak bana iki yatak odalı, bir banyolu kulübeyi gezdirir. Küçük ve basittir, ama temiz ve düzenlidir. Dağınık bir bekar evi bekliyordum, ama gördüğüm hiç de öyle değildir.

"Çok şirin." Kahverengi Formica tezgahlı temiz mutfığa bakıyorum. "Mikrodalga fırınınız bile var."

"Hey, ben son teknolojiyim," diyor gülererek. "Ve evet, mikrodalga fırın kullanmayı bildiğim tek şey. Şey, bir de kahve makinesi."

"Beğendim." Ateş odayı güzelce ısıtmaya başladığı için ceketimi çıkarıyorum ve John onu benden alıp küçük bir dolaba asıyor. "Bu kulübe ne zaman inşa edildi?"

"Çok uzun zaman önce," diye cevapladı. "Asıl binanın yaklaşık yüz yıl önce inşa edildiğini biliyorum. Eskiden bu arazideki ilk evdi."

"Büyükanneniz ve büyükbabanız burada ailelerini mi büyüttü?"

"Evet, büyük büyük dedem ve büyük büyük büyük dedem yapmıştı. Sonra dedem sığır satarak iyi para kazandı ve daha büyük bir şey inşa edecek kadar para biriktirdi. Sanırım yaklaşık yirmi yıldır burada kimse yaşamıyordu. Çoğunlukla depo olarak kullanılıyordu. Bu arazide kalmak istediğimi bildiğim için babama burayı tamir edip burada yaşayabilir miyim diye sordum."

"Ve o da evet dedi."

"Çok heyecanlandı," diye cevaplar John. "Bana yardım etti. Biraz zaman aldı ama başardık. Şimdi, başka ne görmek istersiniz?"

"Şey, istediğim her şeyi gösterirsin demiştin."

"Ben sözümün eriyim. Ne görmek istersin, Joy?" Beni ateşli, açgözlü gözlerle izliyor ve bu gece tam da burada olmam gerektiğini kesin olarak biliyorum.

"Yatak odan."

BÖLÜM 5

JOHN

Artık buradayız, onunla vakit geçirmek istiyorum. Belki de mazoşistim, bilmiyorum, ama birdenbire acelem kalmadı.

"Yatak odasını seve seve gösteririm," diye onu temin ediyorum ve elini tutup parmaklarımızı birbirine kenetleyip dudaklarıma götürüyorum. "Hadi kabinin bu kısmını gezelim. Banyo burada."

Koridordan ayrılan küçük odayı işaret edip, onun için ışıkları yakıyorum.

"Oldukça küçük."

"Ama temiz, ve önemli olan da bu."

Gülümsemesi tüm odayı aydınlatıyordu, sonbahar gün doğumu gibi, her şeyi altın rengine büründürüyordu.

O çok güzel.

"Temiz," diye onayladım ve misafir yatak odasına geçtim. "Burası şimdilik depo olarak kullanılıyor. Buraya pek misafir gelmez."

"Yani yatakları paylaşmamız mı gerekecek?" Gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra kıkırdadı. "Şaka yapıyorum."

"Güzel ve komik. Hoşuma gitti."

Övgüden açıkça memnun olan dudaklarını birbirine bastırır ve sonunda onu yatak odama götürürüm.

"Bu, orijinal yapının ek kısmı," diyorum, ışığı açıp onu içeriye alırken. "Biraz daha fazla alan istedim."

"Güzel," diyor, etrafa bakınarak. "Binanın geri kalanına benzetmişsin, içinden bakınca ek bina olduğunu hiç anlamıyor insan."

Kollarını göğsünde kavuşturur, pencereye yürür ve karlı, karanlık geceye bakar.

Arkasına yaklaşıp ellerimi ince omuzlarına koyuyorum, sonra kollarından aşağıya doğru kaydırıyorum ve dokunuşumla titriyor.

"Gergin misin?" Soruyu fısıldayarak soruyorum ve uzun bir süre cevap vermiyor. Sonunda sadece başını sallıyor ve ben onu bana dönene kadar hafifçe itiyorum, sonra parmak eklemlerimle yanağını okşuyorum. "Bu ilişkiyi ne kadar istersen o kadar sürdürürüz, Joy. Seni rahatsız etmek istemiyorum. Sadece senden çok zevk alıyorum ve veda etmeye hazır değildim. Ayrıca, çok seksi bir kadınsın."

Bu onu kahkahalara boğdu ve gömleğimin düğmesiyle oynadı. "Ben de senden zevk alıyorum. Rahat hissetmeseydim buraya gelmezdim."

"Emin misin?"

"Evet. Kesinlikle eminim. Ama belki biraz sarılabiliriz ya da başka bir şey yapabiliriz."

Dudaklarım gülümsemeye başlar ve başımı sallarım. "Tabii, yapabiliriz. Al, giyebilirsin, sarılalım ve konuşalım." "Harika."

Çekmecemden bir tişört çıkarıp ona uzattım. Tişörtü açtı ve bana gülümsedi.

"Bu bir Van Halen konser tişörtü."

"Geçen yaz onları izledim. Harikaydılar. Sen üstünü değiştir, ben de bize sıcak çikolata yapayım."

"Harika. Teşekkürler, John."

Ona yaklaşıp onu nazikçe öptüm. "Rahat ol, tatlım."

Onu yatak odasında bırakıp mutfığa koşuyorum. Daha önce söylediğim doğru. İyi bir aşçı değilim, ama büyükannem ocakta sıcak çikolata yapmayı öğretmişti. Çikolatayı sütle eritmeye başlıyorum ve iki buharlı kupa hazır olunca yatak odasına geri dönüyorum ve neredeyse sıcak çikolatayı üstüme döküyorum.

O, tavandaki ışığı kapatmış, sadece yan ışık yanıyor ve odayı yumuşak gölgelere bürümüyor. Joy, benim gömleğimi giymiş, uzun saçları yüzüne dökülmüş, yatakta yatıyor.

Beni gördüğünde, gözleri Noel sabahı gibi parlıyor. "Çok uzun süre yoktun," diyor.

"Çikolatayı eritmek zaman alır," diye cevap verip odaya giriyorum. "*Gerçek* çikolata mı? Karışımdan yaptığını sanmıştım."

"

"Büyükannem bunu onaylamazdı," diye cevap veriyorum ve o daha dik oturup geriye yaslanarak geri dönüştürülmüş ahşap başlığa yaslanırken ona bir kupa uzatıyorum. "Benim gömleğim sana çok yakışmış."

"Bana çok büyük ama sanırım amacı da bu." Çikolatayı yudumlar ve sonra iç geçirir. "Fırtınalı bir gecede sıcak bir içecekten daha iyi bir şey var mı?"

"Evet, yatağında yarı çıplak bir kadın," diye düşünmeden cevap verdim. "Eğer beni boxer şortuma kadar soyunup sana katılmamı istemiyorsan, bakmak zorunda değilsin."

Gömleğimi düğmelerini açmaya bile tenezzül etmeden başımdan çıkarıp çamaşır sepetine atarken bakışları benden ayrılmıyor. Kot pantolonum ve çoraplarım da aynı şekilde sepetin içine girerken Joy'un gözlerinin açılmış, aç bir hayvan gibi üzerimde dolaştığını fark ediyorum.

Bu yüzden aceleyle yatağa girmeyip ellerimi belime dayadım ve onu doyasıya izlemesine izin verdim.

"Vay canına," diye fısıldadı ve penisim hemen tepki verdi. Saatlerdir yarı sert durumdaydım ama şimdi, beni izleme şekliyle, tamamen sertleşmişti. "Yatağa gelsen iyi olur. Çok sıcak ve rahat."

İki kez söylemesine gerek yok.

Joy davetkar bir şekilde yorganı geri çekiyor ve ben çarşafın arasına kayıyorum, karnımı örtüp kendi kupama uzanıyorum.

Onu buraya geri getirmeyi düşündüğümde, böyle olacağını hayal etmemiştim. Hayır, o senaryoda ben çoktan onun içindeydim ve ikimizi de şehvetle delirtiyorduk.

Ama itiraf etmeliyim ki, umurumda değil. Hiç umurumda değil.

"Bu çok lezzetli," diyor, kırmızı kupanın kenarından bana bakarak. Ben sıcak çikolatamdan bir yudum aldığımda bakışları boğazıma düşüyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey." Aşağıya bakıyor, ama ben uzanıp çenesini kaldırıp bana doğru çeviriyorum.

"Ne oldu?"

"Yutkunurken boğazın çok seksi." Söylediklerinden utanmış gibi dudaklarını yalar ve ben ona gülümserim.

"Neden?"

"Çünkü adem elmanın hareket ediyor ve kaslı ve... Sadece hoşuma gidiyor, hepsi bu."

Kupamı kenara koyup, onun kupasına uzanıp aynısını yapıyorum ve ona döndüğümde gözleri yuvarlaklaşmış, ama bu sefer rahatsızlıktan değil, heyecandan.
"Bir şey deneyelim mi?"

BÖLÜM 6

JOY

"Bir şey deneyelim mi?" Bu *benim* sesim mi, boğuk ve arzu dolu? Böyle ses çıkarabileceğimi bile bilmiyordum.

Tabii ki, daha önce John Wild'ın yatağına da hiç girmedim.

John tek kelime etmeden elimi eline aldı, parmak uçlarımı öptü ve sonra onları boğazına, adem elmasının tam üzerine bastırdı.

"İstediğin yere dokunabilirsin."

Bu teklif üzerine kaşlarımın kalktığını hissediyorum ve reddetmeye niyetim yok.

"Tamam." Parmaklarımın altında yutkunuyor ve bu beni gülümsetiyor. Cesaretleterek dizlerimin üzerine kalkıyorum ve parmaklarımı onun koyu saçlarında gezdirip dağınık hale getiriyorum, sonra ellerim omuzlarına doğru iniyor. "Kışın nasıl bronzlaşıyorsun?"

"Cildim öyle." Dudakları aralanmış ve nefesi biraz hızlanmış, bu da ellerim göğsünde, sert meme uçlarında ve sonra aşağıya, heykel gibi karnında dolaşırken kendimi kendinden emin ve seksi hissetmemi sağlıyor.

"Bu hoşuma gitti," diye mırıldanarak battaniyeyi geri çekip karnının alt kısmına dokunuyorum. "Belki de seni ters çevirmeliyim, böylece sırtına da aynısını yapabilirim."

"Beni yavaş yavaş öldürüyorsun," diye dişlerini sıkarak mırıldanıyor. "İyi anlamda, ama her an ölebilirim."

Gülümserim ve üzerine otururum, parmaklarımı bir kez daha kalın saçlarının arasına geçiririm ve John kollarını belime dolayarak bana sarılınca iç çekerek nefes veririm.

"Bu normalde yapacağım bir şey değil," diye itiraf ediyorum sessizce.

"Dürüst olmak gerekirse, ben de." Çenemi öptü. "Seninle konuşalı sadece birkaç dakika oldu, ama sanki seni

sanki seni sonsuza kadar tanıyormuşum gibi hissediyorum

"Sen beni hep tanıyordun," diye hatırlatıyorum. "Ama evet, anlıyorum. Bir *tıklama* oldu, değil mi?"

"Hissettim," diyor ve yanağını öpmek için burnuyla yüzümü yana doğru itiyor. "Şimdi ne istiyorsun, Joy?"

Dudakları böyle üzerimdeyken düşünemiyorum. Ve şimdi, elleri sırtımda, gömleğimin üzerinde dolaşüyor ve vücudumdaki her sinir ucu tetikte. *Onu istiyorum.*

"Seni," diye cevap veriyorum, yumuşak bir sesle. Bakışlarımız buluşuyor ve daha kararlı bir sesle söylüyorum, "Seni, John. Seni istiyorum."

Gülümsüyor, gözleri ateşleniyor ve sonra gömleğini üstümden çıkarıyor.

"Biliyor musun, sanırım bunu geri istiyorum," diyor.

"Ödün verdiğin için teşekkürler." Kollarımı kaldırıp gömleği çıkarmama yardım ediyorum, sonra o gömleği bir kenara atıyor ve gözleri üzerimde dolaşıyor, bakışları beni ısıtıyor. "Tanrım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu iyi mi, kötü mü?"

"Bu gerçekten çok iyi." Yüzümü ellerinin arasına alıp, tüm gücüyle beni öper. Yalar ve ısırır, ben de ona aynı şekilde karşılık veririm.

Kendimi onun sertliğine karşı sallanırken buluyorum, bana baskı yapan sertliğin üzerinde ileri geri hareket ediyorum ve bu beni çoktan ateşli hale getiriyor.

"Lanet olsun," diye fısıldadı, aramızdan uzanarak parmağını iç çamaşırlarımın kenarından içeri soktu ve beni hissetti. "Kahretsin, ıslanmışsın."

"Sen de sertleşmişsin." Tekrar sallanıyorum, ikimiz de inliyoruz. "Senden başka hiçbir şeyi istemedim."

Pozisyonumuzu değiştirir, beni kolayca kaldırır ve tam istediği yere, yani çok seksi bir yere götürür. Boxerını çıkarır, sonra parmağını iç çamaşırlarımın içine sokar ve yavaşça bacaklarımdan aşağı doğru çeker.

"Yavaşlamana gerek yok," diye onu rahatlatıyorum ve o, nefesimi kesen o geniş gülümsemesini gösteriyor.

John Wild'ın gülümsemesi *dünyanın* en güzel gülümsemesi.

Artık ikimiz de çıplak, tahrik olmuş ve nefes nefeseyiz. John bacaklarımı ayırıyor ve küfrediyor.

"Kahretsin, yavaşlayamıyorum. Seni kızdırmak, *zevk almak* istedim, ama sen çok güzelsin ve benim için çok *hazırsın*."

"John."

Gözleri benimkilere takılır ve ben ona gülümserim. "Sana söyledim. *Seni* istiyorum."

Ağzı meme ucuma yapışıyor, parmakları içimde güzel şeyler yapmaya devam ederken meme ucumu çekip ısıyor. Aklımı kaybediyorum, onu hiç *kimseyi* istemediğim kadar istiyorum.

Sonunda uzandığını hissediyorum, bir çekmece açıldığını duyuyorum ve sonra bir prezervatif açıyor.

Tanrıya şükür.

Ben ona bunu yapmayı teklif etmek üzereyken, o hızla ikimizi de koruyor ve sonra içime giriyor, çok yumuşak ve emin, sonuna kadar girince duruyor ve ikimiz de gözlerimiz cam gibi, aklımız başımızdan çıkmış durumda.

"Tanrım, harikasin," diye fısıldadı dudaklarıma, sonra beni sert ve yavaşça öptü.

Kıçını sıkıca kavrar, hareket etmesini isterim ve o hareket ettiğinde, daha sıkı tutunarak nefesimi tutarım.

"Sen inanılmazsın," diyor, artık daha hızlı hareket ediyor. "Vay canına, Joy."

Sırtım kavisleniyor ve o eliyle göğsümü kapıyor, şimdi daha hızlı ve daha sert hareket ederken beni izliyor, ikimizi de unutulmaya doğru sallıyor.

"Oh, Tanrım."

"İşte bu." Beni öper. "İşte bu, bebeğim. Kendini tutma. Bırak kendini."

İstesem bile durduramazdım ve kesinlikle istemiyordum.

Vücudumdaki her kas gerilir ve orgazmın içimden geçtiğini hissedirim. Ona sıkıca sarılırım, o da gözlerini kapatır, içinden küfürler eder ve benimle birlikte orgazm olur.

"Bacaklarımı hissetmiyorum," diyorum, nefes darlığından zar zor konuşabiliyorum. *Harika* bir his. "Bacaklarımı mı kestir?"

"Belki, hatırlamıyorum." Yüzünü boğazıma gömüyor ve boynumu öpüyor. "Önemli değil. Sonsuza kadar burada kalabiliriz."

BÖLÜM 7

JOHN

"Sanırım telefonun çalıyor." Joy omzuma hafifçe vurur ve ben başımı kaldırırm, o inanılmaz seksin ardından beynim hala tam olarak çalışmıyor. "Cevap versen iyi olur."

"Evet, tamam." İsteksizce oturup çıplak ayakla mutfığa gidip duvardaki telefonu açtım. "Alo?"

"Merhaba," diyor Missy. "Burada fırtına çok şiddetli. Orada durum nasıl?"

Güzel bir kadının içinde boğulmuş olduğum için bilmediğimi söyleyemem, bu yüzden pencereye doğru yürür, perdeyi açar ve kaşlarımı kaldırırım.

"Kötü," diye cevap verdim. "Bu gece şehirde kalman iyi oldu."

"Sarah Beth'in babasıyla konuştum, fırtına bir süre dinmeyecekmiş, bu yüzden hafta sonu burada kalmamı söyledi. Yani yarın seni almama gerek yok."

"Tamam, ailene de haber ver de endişelenmesinler." "Hemen ararım. Evde olup sana

ek işlerde sana yardım edemeyeceğim için üzgünüm."

Missy normal bir genç kız olabilir, ama aynı zamanda çok iyi bir çiftlik işçisi.

"Sorun değil," diye onu sakinleştiriyorum. "Yardıma ihtiyacım olursa barakadan birini çağırırım. Zaten bu gece yapacak pek bir şey yok."

"Umarım yeni doğan tay iyi olur."

"Ahırda," diye cevapladım. "Bir şey olmaz. Eve gelmek istediğinde haber ver, ben gelip alırım."

"Teşekkürler. Birkaç gün sonra görüşürüz. Annemi arayayım."

Telefonu kapatıp elimi yüzüme götürdüm. Aslında bu gece halletmem gereken birkaç iş var ama Joy'u yalnız bırakmak istemiyorum.

Güvende olmadığı ya da başının çaresine bakamayacağı için değil.

Sadece ona bağımlı hale gelmeye başladığım için onu yalnız bırakmak istemiyorum.

Koridora geri döndüğümde Joy'un uzanmış, eğer bayılmışsa, dışarı çıkıp birkaç işi çabucak halledip geri dönebilirim, o da benim gittiğimi fark etmez. Kot pantolonumu alıp giymeye başlıyorum.

Kot pantolonumu alıp giymeye başlıyorum. "Kendi evinden gizlice çıkmaya mı çalışıyorsun?"

Gülerek başımı salladım. "Hayır. Fırtına çok şiddetlendiği için çiftlikte birkaç işim var."

"Yardım edeceğim." Hemen ayağa kalkar ve kendi kıyafetlerini alır. "Bunu yapmana gerek yok."

"Biliyorum." Kazakını başından geçirip saçlarını yüzünden çekiyor. "Ama ben istiyorum. Soğukta tek başına dışarı çıkmamalısın. Bu adil değil."

"Orası *benim* çiftliğim," diye hatırlatıyorum. "Tabii ki adil."

"Sana yardım *edemeyeceğimi* mi sanıyorsun?" Gözlerinde şimdi beni bu yataktan atlayıp onu kendime çekip öpüp bitirmek istememe neden olan bir meydan okuma var.

"Bence sen fazlasıyla yeteneklisin," diye cevap veriyorum, üstüme bir gömlek giyerek. Birkaç kat giysinin ilki. "Ama buradan ahıra kadar yürümek için uygun giysilerin yok."

"Senin kıyafetlerini ödünç alabilirim," diye ısrar etti.

"Tatlım, benim kıyafetlerim sana çok büyük gelir."

"Ama üşümezsin." Bana geniş bir gülümseme atıyor. "Yapabilirim. *Yardım etmek istiyorum.*"

Yardım etmek istiyorum."

"Tamam." İç çekip başıma bir kat daha giysi geçiriyorum, sonra etrafta Joy için bir şeyler bulup ona uzatıyorum. "Sıcak ve sıkı giyinmeni istiyorum. Dışarı çok soğuk, rüzgâr esiyor ve hava karanlık. Benimle kal. Kaybolup donarak ölmeni istemiyorum."

"Güven bana, gözümün önünden ayırmam."

Aceleyle giyiniriz, sonra annemin yıllar önce ördüğü kalın bir şapkayı Joy'un başına geçiririm.

"Hadi bitirelim şunu," diye mırıldanarak onu kapıya götürdüm.

"Gergin misin?" diye sorar şaşkınlıkla.

"Sana çiftliği göstermek için mutluyum, ama bu öyle bir şey değil. Pek bir şey göremeyeceksin ve işleri çabuk bitirip buraya dönüp ısınmak istiyorum."

"Anlıyorum," der ciddi bir şekilde başını sallayarak. "Sana engel olmayacağım, ama ihtiyacın olursa yardım etmek için fazladan bir çift elim var."

"Beni takip et. Ahır yaklaşık elli metre ileride. Ayak izlerimi takip et. Takılırsan ya da kulübeye geri dönmek istersen bana seslen."

"Tamam. Öyle yapacağım."

Joy'un nerede olduğunu ve arkamda nasıl olduğunu sürekli kontrol ederek yola çıktım. Şu ana kadar bana yetişiyor ve ahıra yarından fazla yol kat ettik.

Ahıra girince botlarımızdaki karları silkeledik ve kışlık eldivenlerimi çıkarıp iş eldivenleriyle değiştirdim. Çiftlik işçilerimden biri buraya gelip elektrikli ısıtıcıları çalıştırmış ve ahır ısıtmış, bunu görünce rahatladım.

"Nasılsın?"

"İyiyim," diye beni rahatlatıyor. "Çiftlikte büyümemiş olabilirim, ama Montana'da büyüdüm. Bu sadece kış, John. Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Haklıydı.

"Şu ahırda hamile bir kısırak var. Doğumun başlamadığından emin olmak için onu kontrol etmek istiyorum. Karşısındaki ahırda da bir kısırak ve yavrusu var. Onları da kontrol etmeliyiz."

Onunla birkaç iş daha hallediyordum ve Joy, şikayet etmeden veya tereddüt etmeden, ellerini kirletmekten ve benimle birlikte çalışmaktan hiç çekinmeden işe koyuluyor.

Bu hem şaşırtıcı hem de seksi. Bir kadınla birlikte çiftliğin sorumluluklarını üstlenmek isteyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Annem hiç atlarla ve ineklerle ilgilenmezdi. Evi çekip çevirir, yemek yapar ve bize bakardı.

Hayvanlarla hiçbir ilgisi yoktu.

Ama Joy, sanki her gün yapıyormuş gibi hamile kısırağın ahırına giriyor, ata yatıştırıcı ve sevgiyle konuşuyor ve etrafında dolaşırken yanına dokunuyor.

"Burada doğum yok," diyor sakın bir sesle. "Ve sen çok güzelsin, değil mi? Evet, öylesin."

Joy ahırdan çıkar ve bana kaşlarını çatarak bakar. "Bunlar geç doğan bebekler, değil mi? Genelde Eylül-Ekim gibi doğmazlar mı?"

"İkisi de sürpriz hamileliklerdi," diye cevaplıyorum. "Haklısın, bu olağandışı bir durum. Birazdan işim biter."

"Acele etme. Burası sıcak." Beni izleyebilmek için ters çevrilmiş bir kovaya oturur.

"Daha önce hiç ahırda bulundun mu?"

"Hayır."

Şaşkınlıkla durup ona baktım. Atların arasında çok doğal görünüyordu. "Şaka yapıyorsunuz."

"Hayır. İlk kez. Çocukken bir kez ata binmiştim ama o bir doğum günü partisindeydi, ahıra girip etrafa bakmamıza izin verilmemişti."

"Sen tam sürprizlerle dolusun, değil mi?"

BÖLÜM 8

NEŞE

"Vay canına, dışarı çok soğuk," diyorum John arkamızdan kabinin kapısını kapatırken. "Dışarı kaç derece?"

"Eksi on derece," diye cevapladı John, eldivenlerimizi şöminenin yanındaki askıya asarken ve botlarımızı da yanına koyarken. "Olabileceği kadar soğuk değil, ama oldukça serin. Ateşi biraz daha yakayım."

Kanepenin arkasından battaniyeyi alıp kendime sararak kanepenin köşesine kıvrılmaktan hiç çekinmedim.

"Dışarı çıkarken iyiydi," diyorum, dişlerimin titremesini durdurmaya çalışarak. "Ama dönüş yolunda durum farklıydı."

"Ahırda geçirdiğimiz bir saat kadar içinde hava oldukça soğudu," diye onayladı ve ateş tekrar alevlenince yanıma gelip kanepeye oturdu. "Orada kıvrılmış duruyorsun. Buraya gel. Seni ısıtayım."

Tereddüt etmeden yanına gidip John'un kucağına kayıyorum, ikimizi de battaniyeyle örtmesine izin veriyorum ve uzun süre ateşin içine bakıyoruz, hiçbir şey söylemeden. Ateşin çıtırtılarını, John'un nefesini ve rüzgârın kulübeyi sallamasını dinlemek çok güzel. Lise sonrası boyu uzamış olmalı, çünkü hatırladığımdan çok daha uzun ve itiraf etmeliyim ki, beni kucakladığında bu çok hoşuma gidiyor.

"Bu çok güzel," diyor John, elini kolumda yukarı aşağı gezdirirken benim düşüncelerimi yineliyor. "Biliyor musun, kardeşin var mı hatırlamıyorum."

"Hayır, sadece ben varım. Senin ise Melissa var." "Doğru."

"O senden epey küçük."

O başımı öper ve ben bu öpücüğü ayak parmaklarımın ucuna kadar hissederim.

"Annem *bana* hamile kalmakta zorlanmış," diyor. "Ve ben doğduktan sonra birkaç yıl boyunca başka bebek gelmeyince, annemle babam artık çocuk sahibi olamayacaklarını düşünmüşler. Sonra, ben on yaşlarındayken, *sürpriz!* Missy geldi."

"Mutlu bir sürpriz."

"Kesinlikle," diye onayladı. "Bir erkek kardeş istemişim, ama ne yaparsın, elindeki seveceksin. Çok çalışkan ve çiftliği çok seviyor. Okulu bitirdikten sonra burada kalacak mı, yoksa taşınıp üniversiteye gidecek mi bilmiyorum. Sanırım üniversite onun için doğru seçim olacak."

"Ama bu senin için değildi."

"Hayır." Başımı tekrar öptü. "Bu çiftliği seviyorum. Kanımda var, ben buyum. Buradan keyif alıyorum. Yakında sana ahırını değil, her şeyi göstereceğim."

"Çok isterim." Aslında, John'un ailesinin tüm arazisini göreceğim düşüncesi bile beni heyecanlandırıyor. Ahırda hayvanlarla birlikte olmak *çok hoşuma gitmişti*. "Demek ailen sığır satıyor?"

"Et sığırı," diye onayladı. "Bu şiddetli soğukların şimdiden geçip gitmesine sevindim, Şubat ayında, buzağılama mevsimi başladığında olmasa ne yapardık."

"Zor mu?" diye soruyorum. "Buzağı mevsimi?"

"Yaklaşık bir ay boyunca aralıksız çalışmak, buzağılar doğarken onların yanında olmak, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak. Bazen hava o kadar soğuk oluyor ki, yeni doğan buzağıları kamyonuma alıp ısıtıcıyı açmak zorunda kalıyorum, yoksa donarak ölürler."

"Aman Tanrım, bu korkunç."

"Doğa ana böyle," diyor ve ben de ona bakıyorum, gülümsemeden. "Ve bazen çok acımasız olabiliyor. Hepsi doğduktan sonra düzenli olarak devriye gezip hiçbir buzağı kaybolmamış veya annelerinden uzaklaşmamış mı diye kontrol etmeliyiz. Deli gibi ağlıyorlar ve biz de onları toplayıp annelerini bulmalıyız."

"Çok zor bir iş," diyorum, uzun zamandır hayran olduğum bu adama yeni bir saygı duyarak. "Kaç tane sığırınız var?"

"Birkaç yüz," diyor. "Her yıl, tam olarak büyümüş, yani yaklaşık bir buçuk yaşında olan inekleri satmak için götürüyoruz. Sonra da yeni yavrular doğuyor."

"Bir döngü," diyorum yumuşak bir gülümsemeyle. "Bunu sevdim. Sığır etiniz harika."

"Tattınız mı?"

"Tabii ki. Kasabadaki birkaç restoranda servis ediliyor ve bazen marketlerde de bulabiliyorum. Varsa mutlaka alırım. Yerel işletmeleri desteklemeliyim, bilirsiniz."

Bana gülümser ve alnımı öper. "Umalım. Geç oldu."

"Burada uyuyabilir miyiz?" diye soruyorum. "Ateşin yanında?"

"Tatlım, istediğin yerde uyuyabiliriz, yeter ki sıcak olsun ve sen kollarımda ol."

Gülümserim ve yüzümü boynuna gömerim, uykuya dalmaya hazır.

BÖLÜM 9

JOHN

Yüksek sesle bir gürültü beni uykumdan uyandırır ve gözlerimi kırıştıtarak kafamın etrafına bakınırım. Neden nefes alamıyorum?

Joy.

Joy göğsümde yatıyor, kolları beni sarmış, derin uykuda. Bir ara uzandığımı ve Joy'un bu pozisyonu aldığını hatırlıyorum, üzerimizde bir battaniye var. Şöminede ateş çıtır çıtır yanarken hemen uykuya dalmışım.

Dışarıda rüzgârın hâlâ uğultusunu duyabiliyorum. Montana'nın batısında bu kadar rüzgâr olması alışılmadık bir durum. Dağlarla çevrili olduğumuz için vadide genellikle rüzgâr fırtınası olmaz.

Ama bu gece rüzgar çok sert esiyor.

Saatime baktım ve saatin daha sabahın ikisi olduğunu gördüm. Çok uzun süre uyumamışız.

Hızlıca kulübede hasar olup olmadığını kontrol etmeye karar verip, hafta sonunu birlikte geçirdiğim bu muhteşem kadının altından dikkatlice çıkıp, kuru botlar ve bir palto almak için kulübenin arkasına yürüdüm.

Ama yatak odasının ışığını açmaya çalıştığımda karanlık kalıyor. Elektrik kesilmiş.

"Harika," diye mırıldanıyorum.

Bu, ahırda elektrik olmadığı ve ısıtıcıların çalışmadığı anlamına geliyor.

Korkuyla, kuru ve sıcak giysilerimi giyip Joy'u uyandırmadan dışarı çıkıyorum.

Kulübenin yanındaki barakada bir gaz lambası buldum ve onu yakarak ahıra doğru yürüdüm, daha önce bıraktığımız ayak izlerinden çıkmamaya dikkat ettim. Bazıları

karın etkisiyle artık pek fark edilmiyor, ama çoğunu görebiliyorum.

Bir anda, karın üzerine düşüyorum ve ayağa kalkmaya çalışırken küfrediyorum. Lanet olsun, bu gece dışarısı çok kötü.

Umarım sığır sürüm bir şey olmaz.

Sonunda ahıra girip, mümkün olduğunca sıcak havanın içeride kalması için kapıyı hızla kapatıyorum.

Isıtıcıya dokundum ve hala sıcak olduğunu görünce rahatladım, bu da elektriğin uzun süre kesilmediğini gösteriyordu.

"Beni uyandıran bu olabilir," diye mırıldanıyorum ve ahırın arkasına koşarak jeneratörü çalıştırıyorum. Jeneratör, kulübemi veya arazideki diğer binaları ısıtmaya yetmez, ama bu ahır sıcak tutmak için yeterli olacaktır ve bu gece için önemli olan da bu.

Üç kez çekmem gerekiyor ama sonunda çalışıyor ve ahıra girdiğimde ışıklar ve ısıtıcılar tekrar yanıyor.

Bunu hallettikten sonra hayvanları kontrol edip kulübeye geri döndüm.

İçeri girdiğimde yine sırlıklam olmuşum, bu yüzden mümkün olduğunca sessizce yatak odama koşuyorum, kuru giysiler giyiyorum ve sonra yatakhaneyi aramaya karar veriyorum.

Duvardaki telefondan numarayı çevirip, uzun, kıvrımlı kabloyu banyoya kadar uzatıyorum, Joy'u rahatsız etmemek için.

"Patron?" Çiftliğin baş işçisi Lucky uykulu bir sesle cevap verdi.

"Evet, benim. Dinle, çiftlikte elektrik yok. Jeneratörü çalıştırmak için ahıra gittim, şu anda çalışıyor ve içeridekileri sıcak tutuyor. Ama fırtına bu kadar şiddetliken, her saat başı kontrol etmemiz gerekecek."

"Bunu dönüşümlü yapabiliriz," diyor Lucky esneyerek. "Orada işin bitti mi?"

"Evet. Saat başı başlayalım. Ben altı saatlik kısmı alayım."

"Anlaşıldı patron. Ben hallederim."

"Teşekkürler."

Mutfığa geri dönüp telefonu kapatıyorum, sonra dönüp Joy'un kanepede oturmuş beni izlediğini görüyorum. Ateşin ışığı yüzünde dans ediyor.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Elektrik kesildi," diye cevapladım ve yanına gittim. "Dışarı çıkıp ahırın jeneratörünü çalıştırmam gerekti. Adamlar göz kulak olacaklar. Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Senin yaptığını sanmıyorum," diyor ve elini uzatıp yanağımı okşuyor. "Yüzün soğuk."

"Dışarısı biraz serin."

Bu onu gülümsetir. "Yardım etmeme izin vermedin."

Elini yanağımdan çekip dudaklarıma götürmeden edemiyorum. "Yardıma minnettarım ama sen burada misafirsin. Ayrıca dışarısı çok soğuk ve tehlikeli. Dışarı çıkmanı istemiyorum."

Kaşları kalkar. "Yani, burada mahsur kaldım mı?"

"Şimdilik, evet."

"İyi." Gülümser ve bana öpmek için eğilir. "Dudakların da soğuk."

Bence seni ısıtmam gerek."

"Gerçekten üşüdüm. Aklında ne var?"

Bacağını üzerime atıp, sanki ata binmiş gibi bacaklarını açarak üzerime oturdu.

Kahretsin, Joy'u at üstünde görmek *isterdim*.

Ama o bana sürtünerek çılginca öpmeye başladığında, tüm düşüncelerim uçup gidiyor.

Ellerim sırtında yukarı aşağı kayıyor, sonra kalçalarına iniyor ve o, zaten sertleşmiş sikime sürtünerek ve hareket ederek bu lezzetli işkenceye devam ederken ben de onu tutuyorum.

"Ayağa kalk." Emir kesindir ve o da hiç tereddüt etmeden dediğimi yapar, kanepenin üzerine çıkar, ayakları kalçalarımın iki yanında durur.

Eğilip pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı çekiyorum. O da bir ayağını, sonra diğer ayağını pantolonun içinden çıkarırken omuzlarıma tutunuyor.

"Kalkma," diyorum, bir kez daha dizlerinin üzerine çökmek üzereyken. Amcığı tam da eğlenmek için doğru yerde.

Öne eğilip burnumu bir bacağının içinden yukarı doğru sürükledim. Bacakları önümde güzelce açılmıştı ve beni bekliyordu.

İlk yalamam yumuşaktı, klitorisinin sıkı ucu üzerindeydi ve o nefesini kesip saçlarımı yumruğuyla kavradı.

İkinci yalamam daha sert, dilimi kıvrımlarının içine daha fazla sokuyorum, sonra geri çekiyorum ve o nefesini tutuyor.

"Lanet olsun, John!"

BÖLÜM 10

JOY

Beni öldürmeye çalışıyor, hepsi bu. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi beni yalıyor ve ben onun şimdiye kadar tattığı en lezzetli şeyim. Dizlerim titriyor ve her an düşebileceğimi biliyorum.

"Bu şekilde uzun süre ayakta kalmamı bekleyemezsin." Bu *benim* sesim mi, nefes nefese, zayıf ve gergin?

"Ben sana durmanı söyleyene kadar orada duracaksın." Sesi sert ve şehvet dolu bir hırıltı.

Bu, hiç tahmin etmediğim kadar ateşliydi.

Elleri bacaklarımdan yukarı kayıyor ve aniden parmağını içime sokuyor, ağlayarak düşmemek için tüm gücümü kullanıyorum. Orgazm *yoğun* ve her şeyi kaplıyor ve aniden John ellerimi tutuyor ve beni tekrar kucağına oturtuyor.

Ve tam da onun etkileyici penisinin üzerine.

Ateşin ışığı yüzünü yalarken, onun karanlık gözlerine bakıyorum. Onun üzerinde sert ve hızlı bir şekilde gidip geliyorum ve elleri beni yönlendirmek için kalçalarıma yapışmış durumda. "Çok güzel," diyor ve ben kollarımı boynuna doluyorum

ve onu öpüyorum.

Orada kendimi tadabiliyorum ve bu beni iğrendirmiyor. Hatta mümkünse *daha da* tahrik ediyor.

Kalçalarını kaldırıyor, gözleri cam gibi olana kadar her itişime karşılık veriyor ve hiç şüphe yok ki boşalacağını biliyorum.

Arkamdan uzanıp testislerini avucumun içine alıyorum ve bu, onu asla unutamayacağım bir yoğunlukla doruğa ulaştırmak için yeterli oluyor.

"Benimle," diyor ve başparmağıyla klitorisimi kapıyor, bu da beni onunla birlikte doruğa çıkarmak için yeterli oluyor. "Evet, Joy."

Terden sırlıslıkla olmuş bedenlerimiz, doruğun etkisi geçip nefes nefese kalırken, gülmeden edemiyorum.

"Bunun komik olmadığını göstermek için bana bunu bir daha yaptırma."

Tekrar gülüyorum ve sonra ona sıkıca sarılıyorum. "Komik değil. *Eğlenceli*. Lanet olsun, seninle seks yapmak eğlenceli, John Wild."

Gecenin geri kalanını, John işlerini hallederken ara ara uyuyarak geçiriyoruz, sonra tekrar sevişmek için yanıma dönüyor.

Fırtına hiç dinmedi ve pencerelerden ilk ışıklar girmeye başladı.

"Gaz ocağım var," diyor John, kot pantolonunu giyerken düğmelerini iliklemeden. Gümleğini de giymiyor, bu yüzden mutfakta dağınık ve seksi bir halde duruyor. "Sana kahvaltı hazırlayabilirim."

"Buzdolabında ne var?"

Yüzünü buruşturuyor, ben de tişörtünü alıp giydiriyorum ve mutfağa gidip kendim bakmak için ona katılıyorum.

Buzdolabını açtım ve dudaklarımı

ısırdım. "Nasıl hayatta kalıyorsun?"

"Kahvaltıyı genellikle yatakhane yapıyorum," diye itiraf ediyor. "Lucky harika bir aşçıdır."

"Lucky mi?"

"Oradaki baş çiftlik işçim." "Kaç tane var?"

"şu anda dört," diye cevapladı John ve zaten dağınık saçlarını eliyle düzelitti. "Yazın daha fazla olur."

"Peki." Buzdolabının içeriğine geri dönüp hızlıca bir plan yapıyorum. "Ekmek ve yumurtan var. Bu pastırma da hala iyi görünüyor."

Bir çekmeceyi açıp başımı sallıyorum.

"Ve tereyağın var. Süt var mı acaba?" "Ailemin evine gidip getirebilirim."

"Öyle yap, ben de Fransız tostı ve pastırma yapayım."

"Hey, kulağa çok iyi geliyor." Beni öpmek için duraksıyor ve parmağıyla çenemi kaldırıyor. "Yanımda olman çok iyi, Bayan Joy."

"Teşekkür ederim, efendim." Gülümserim, o yatak odasına giyinmeye giderken. "Git onları getir, ben de başlayayım."

"Peki, hanımefendi."

O geri dönene kadar, dökme demir tavayı ısıtmış ve pastırmayı kızartmaya başlamışım.

"Annem selam söyledi," diyor John, sütü tezgaha koyarken. "Ona burada olduğumu söyledin mi?"

"Neden süt istediğimi sordu, ben de söyledim. Ben yetişkin bir adamım, Joy. Burada ne yaptığımı hakkında yalan söylemeyeceğim.

"Yalan söylemeni istemiyorum. Ben sadece..."

Son on iki saatte onunla birlikte olduğum süre boyunca ilk kez gözleri soğudu.

"Sadece kimsenin bilmesini istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır! Tabii ki, insanların bilmesi umurumda değil. Sanırım sadece şaşırdım, hepsi bu. Seni incitmek istemedim."

"Senden hoşlanıyorum," diyor ve ateşi karıştırmak için dönüyor. "Senden *çok* hoşlanıyorum. Bu hafta sonu sonra da görüşmeye devam etmek istiyorum, bu da ara sıra ailemle karşılaşacağın anlamına geliyor."

"Ben de seni seviyorum." Dolapta bulduğum yumurtalara ve tarçına süt ekleyip çırpıyorum. "Ailen de hoş insanlar."

"Genelde," diye onaylar başını sallayarak. Ama hala gülümsemiyor, ben de tost için hamuru bırakıp oturma odasına çıkıyorum. John ateşin önünde duruyor, ben de arkadan ona sarılırım ve yanağımı sırtına dayarım. "Aptal gibi konuşmak istemedim."

"Öyle olmadı." Bana dönüp sarılır ve başımın üstüne öper. "Bu yeni bir şey ve garip çünkü seni, İncil'deki anlamıyla, sadece on iki saattir tanıyorum ama sanki *yıllardır* tanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Ben de öyle hissediyorum," diye itiraf ediyorum. "Biraz garip, ama aynı zamanda gerçekten... harika. En son ne zaman biriyle bu kadar rahat hissettiğimi hatırlamıyorum. Belki de *hiç*. Lütfen, annene benden bahsettiğin için üzülmediğimi, sadece şaşırdığımı bil."

"Anlıyorum," diyor ve beni bir kez daha öpüyor. "Kahvaltı ne zaman hazır? Çünkü *açlıktan* ölüyorum."

"On beş dakika ver."

BÖLÜM 11

JOHN

Rüzgâr dinmiş, ama kar yağmaya devam ediyor.

"En azından elektrik geldi," diyor Lucky, arkamdan ahırdan çıkıp kapıyı kapatırken. "Yollar açılır açılmaz jeneratörün benzin deposunu doldururum."

"İyi fikir. Kışın geri kalanı da böyle geçecekse, ihtiyacımız olacak. Fazladan birkaç benzin bidonu da doldur."

"Tamam," diye başını sallayarak cevap verdi. "Ahırdaki bir sonraki vardiyama kadar biraz kestireceğim."

"İyi fikir." O yatakhaneye doğru yola çıkarken ona el sallıyorum ve sonra kendi kulübeme doğru dönüyorum. Rüzgârın çoğu kesilmiş, dışarısı artık o kadar da soğuk gelmiyor.

Belki Joy'u çiftlikte gezmeye ikna edebilirim. Ona göstermek için sabırsızlanıyorum.

"Uzun kaldığım için özür dilerim," diyorum kapıyı açarken, ama Joy'un ıslak olduğunu görünce sözlerim boğazımda kalıyor. Duştan çıkmış belli ki, benim havlumu üstüne örtmüş ve ateşin yanında asılı olan giysilerin kuruduğunu kontrol ediyor. "Merhaba."

"Elektrik geldi, ben de fırsatı değerlendirmeye karar verdim," diyor, bana bakmadan. Eğiliyor ve *neredeyse* her şeyi görebiliyorum. "Duş aldım. Bu kıyafetleri yıkamamı ister misin? Yoksa sence sorun yok mu? Kuru görünüyorlar ama belki çamaşır makinesine atmak gerekir. Ne dersin?"

Cevap vermediğimde, dönüp kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Hayatımda hiç bu kadar güzel birini görmedim."

Kaşları çatık kalır, ama dudağını ısırır ve sonra tüm güzel yüzü kızarır.

"Sadece duş aldım," diye mırıldanır, ateşin yanında kıvranarak. O çok sevimli.

"Cidden, dikkatli dinle. Bunları yıkamalı mıyım?" "Şimdilik sorun olmaz herhalde."

O da başını sallayarak, giysilerini göğsüne sıkıca bastırarak yatak odasına doğru yola çıkar.

Ben de onu takip ediyorum.

"Çiftlikte bir tur atmak ister misin?"

Bana sırtını dönmüş olan Joy giyinmeye başlar ve bu beni güldürür.

"Orada görülecek her şeyi gördüm, tatlım. Hem de birkaç kez."

"Evet, ama ben hala biraz utangaç olabilirim."

Giymeyi bitirip bana dönerek ıslak saçlarını omzunun üzerinden atar. "Çiftliği senin kamyonetinle gezeceksek, evet. Yürüyerek gezeceksek, hayır, teşekkürler."

"Kamyonetle, tabii ki."

"O zaman ben varım." Çoraplarını çekip bana doğru yürüyerek öpücük vermek için yaklaşıyor. Parmak uçlarına yükseliyor ama dudaklarına ulaşmak için yine de biraz eğilmem gerekiyor.

"Ya da evde kalabiliriz," diyorum.

"Temiz havaya ihtiyacım var," diyor gülerek ve benden uzaklaşıyor. "Ve tüm bu seksi anlardan biraz uzaklaşmak için."

"Canını acıttım mı?"

"Hayır." Başını sallar ve elimi tutar. "Canımı acıtmadın. Çiftliği görelim, sonra da biraz daha sevişelim, olur mu?"

"Bu program hoşuma gitti. Önce saçını kurutman lazım. Banyodaki çekmecedeki saç kurutma makinesi var."

"Harika." Banyoya koşar ve çekmecedeki bir şeyler aradığını duyarım, sonra kurutma makinesi çalışır.

O bunu yaparken, ben de temiz ve sıcak giysiler çıkarır, gece giydiğim kirli giysileri çamaşır makinesine atar ve makineyi çalıştırırım. Sonra anahtarlarımı alıp dışarı çıkarak kamyonetimi çalıştırırım ve geçen yaz kamyonetime blok ısıtıcı taktırdığım için sessizce şükrederim.

Bu kış çok işime yarayacak.

Kamyonet rüya gibi çalışıyor ve kabine girmeden önce ısıtıcıyı sonuna kadar açıyorum.

"Kamyonet ısınıyor," diye sesleniyorum koridordan. "Neredeyse bitti," diye cevap veriyor.

Kamyonetin ısıtıcı iyi çalışsa da, her ihtimale karşı dizlerimizin üzerine atmak için bir battaniye alıp termosumu sıcak çikolata ile dolduruyorum.

Bu malzemeleri ısıtılmış kamyonete götürüp geri döndüğümde, o oturma odasında, sanki bir dergi kapağına çıkmış gibi görünüyor.

"Harika görünüyorsun."

Geniş bir gülümsemeyle "Teşekkürler. Duş ve saç kurutma makinesinin etkisi inanılmaz. Tabii ki saç spreyi de çantamda var" diyor.

"Tabii ki."

"Seksenlerdayız. Saçlarım kabarık olmalı." Gülerек paltosunu giydi. "Tamam, hazır mısın? Kahve mi, sıcak çikolata mı alalım?"

"Çoktan içtik," diyorum. "Hazırım."

"Etkilendim." Benim için açtığım kapıdan hızla çıkıp kamyonetin yolcu tarafına geçer. İkimiz de arabaya binince bana gülümser. "Bu çok eğlenceli."

"Daha hiçbir yere gitmedik bile."

"Şimdiden çok eğlenceli," diyor. "Her şeyi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Peki, arabayla gidebildiğimiz kadarını göreceğiz. Dört çeker arabamla hemen hemen her yere gidebiliriz."

"Ya takılırsak?"

"O zaman yardım çağırmak için yürüyerek geri dönerim."

Joy kaşlarını çatıyor. "Hayır, bu fikir hoşuma gitmedi. Belki de tur için daha güvenli olana kadar kulübede kalmalıyız."

"Merak etme. Seni güvenli olmayan bir yere götürmem. Bu çiftliği senin vücudunu bildiğimden daha iyi biliyorum, ve bu çok şey ifade ediyor, çünkü senin her bir muhteşem çizgini ve kıvrımını ezberlemek için çok zaman harcadım."

Bana gözlerini kırpıştırır. "Vay canına." "Evet. Vay canına."

BÖLÜM 12

JOY

“Kar çok fazla, yolun nerede olduğunu nasıl anlıyorsun?” John'a bakıyorum ve endişeden midem sıkışıyor. Burada mahsur kalmak istemiyorum.

"Dediğim gibi, burayı avucumun içi gibi biliyorum. Merak etme, burası çok derin değil." Elini uzattı, elimi tuttu, dudaklarına götürdü ve yolun nerede olduğundan gözlerini ayırmadan parmak eklemlerimi öptü. "Büyük büyükbabam bu araziyi neredeyse yüz yıl önce satın almış."

"Kaç dönüm araziniz var?"

"Yaklaşık elli bin," diye cevaplar ve ağzım açık kalır. "Çok büyük bir arazi."

O da başını sallar ve elimi bırakarak kamyoneti devrilmiş bir ağacın etrafından manevra yapar. "Daha sonra gelip onu keserim. Gelecek yıl için iyi yakacak odun olur."

"Neden bu yıl değil?"

"Kuruması lazım," diyor gülümseyerek. "Her neyse, evet, çok büyük bir arazi. Bu yüzden çiftlik işçilerine ihtiyacım var, çünkü bu kadar büyük bir arazide her şeyi takip etmek neredeyse imkansız. Şuraya bak."

Uzakta terk edilmiş binalara benzeyen yerleri işaret ediyor.

"Bugün oraya gidemeyiz, ama orası eskiden ahırdı.

"

"Neden kulübeden bu kadar uzağa inşa etmişler?"

"Etrafında çitler var, ama onları da yıkıp ahırını yeniden inşa etmeyi düşünüyorum."

"Bu harika olur."

Tarlanın ortasında siyah sığırlar var, hepsi bir arada büyük bir grup oluşturmuşlar.

"Sıcak tutuyor olmalılar," diyerek onları işaret ettim.

"Evet, bebeklerini de sıcak tutuyorlar. Buzağılar ortada." "Donarak ölmeleri mucize."

"Bazıları donuyor," diyor ve gözlerime baktığımda gözlerinde hüznü görüyorum. "Hava durumunu kontrol edemem ve hepsini ahırda tutamam. Her kış genellikle bir veya iki hayvanımız ölüyor."

"Bu beni çok üzecek."

Adam başını sallar, sonra kamyoneti dört çeker moduna geçirir ve tepenin yamacına doğru sürmeye başlar.

"Tanrım, öleceğiz."

John buna gülerek başını sallar ve tepenin zirvesine vardığımızda

"Hayır, hanımefendi. Tamamen güvenli. Gözlerinizi açın."

"Olmaz."

Onun kamyonun vitesi boşa aldığını hissediyorum, sonra elimi tutuyor.

"Joy. Benim için güzel gözlerini aç."

Dediğini yapıyorum, ama tepeye değil, ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Yüksekten korkuyor musun, tatlım?"

"Belki biraz."

"Benimle güvendesin. Burada sana hiçbir şey olmaz. Bak, kar durdu ve manzara çok güzel."

Derin bir nefes alıp cesaretimi topluyorum, sonra bakışlarımı ön cama çeviriyorum ve nefesimin kesildiğini hissediyorum. "Vay canına," diyorum. "John, burası *muhteşem*. Bitterroot Vadisi'nin tamamını buradan görebiliyorsun."

"Teknik olarak Bitterroot Vadisi'nin bir parçasıyız," diyor. "Komik olan, kasabaya vadiyle aynı adı vermişler."

"O kayak dağı," diye bağırarak işaret ettim. "Vay canına, manzara inanılmaz."

"Gözlerini açtığına memnun musun?"

"Kesinlikle." Ona gülümsedim ve etrafımıza bir kez daha baktım. "Burada çok vahşi hayvan var mı?"

"Tabii ki. Geyik, elk, ayı, aslan, porsuk, ne istersen." "Ayı mı?"

"Grizzly ve siyah ayılar. Burası Montana, tatlım."

"Biliyorum," diye gülerek cevap verdim. "Sadece ayılarla karşılaşmayı sevmiyorum."

"Daha önce karşılaştın mı?"

"Evet." Başımı sallıyorum ama manzaradan gözlerimi ayırmıyorum. "Bir keresinde bir arkadaşımla yürüyüşe çıkmıştık, konuşup gülüyorduk, ormanda yürüyüş yaparken olması gerektiği gibi biraz gürültülüydük. Ama bir köşeyi döndük ve iki yavrusu olan bir anne ayı gördük."

"Hay sıçayım," diye mırıldanıyor.

"Evet, *biz de* öyle dedik. Paniklemedik, ama içimden biraz panikledim, ve yavaşça geri çekilmeye başladık, ona sırtımızı dönmedik. Bizi izledi ve yavruları bize doğru yürümeye başladı, biz de kesinlikle bunu istemedik."

"Hayır," diye cevapladı ve elimi tuttu. "Bunu istemediniz."

"Ben de şu anda yaptığım gibi konuşmaya başladım. *'Size zarar vermeyeceğiz, ama daha fazla yaklaşılmazsınız, yoksa anneniz kızar ve biz onu kızdırmak istemiyoruz'* gibi şeyler söyledim. Durup bizi izlediler, sonra annelerine koştular. Biz de uzaklaşmaya devam ettik."

"Şanslıymışsın."

"Biliyorum. Bu yüzden bu çiftlikte tek başıma hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Harika fikir. Ama biz genellikle silah taşırız."

Nefesimi tutarak dehşetle ona döndüm. "Onları öldürdün mü?"

"Hayır." Başını sallar ve gülümser. "Hayır, havaya uyarı ateşi açıyoruz ve bu genellikle onları korkutup kaçırıyor."

"Ah, mantıklı."

Uzun bir süre sessiz kalıyoruz ve ben radyoya bakıyorum. "Bu işe yarıyor mu?"

"Tabii. Ne dinlemek istersin?"

Eğilip radyoyu açtım ve yerel rock istasyonuna ayarlı olduğunu görünce gülümsedim. Hoparlörlerden Bon Jovi'nin "You Give Love a Bad Name" şarkısı çalmaya başladı ve John'la ikimiz de eşlik etmeye başladık.

"Bon Jovi'yi *seviyorum*," derim şarkı bittiğinde, bir sonraki şarkıyı dinlerken. Ve Journey'in şarkısı çalmaya başlayınca mutlulukla iç çekiyorum. "Bunu da seviyorum."

"Buraya gel," diyor John ve sesi sonuna kadar açıyor, camını indiriyor ve kamyonetten inip bana da gelmem için işaret ediyor.

"Dışarısı çok soğuk," diyorum gülerek ve onun kollarına atlıyorum.

"Seni ısıtacağım," diyor ve ceketini açıp bana sarıyor, böylece onun içinde bir koza gibi kalıyorum, sonra sallanmaya başlıyor ve benimle birlikte

evimizin etrafında uzanan manzaraya karşı dans etmeye başlar.

Bu çiftlikte kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmiş miydim, bilmiyorum. Belki bu topraklar, belki bu adam, emin değilim, ama hayatımda başka hiçbir yerde kendimi bu kadar evimde hissetmediğimi biliyorum. Sanki tüm hayatım boyunca aradığım şey tam da buradaymış.

Onu bulmak için eve dönmem gerekiyordu.

"Sonsuza kadar seninim," diye şarkıya eşlik ediyor, "sadakatile." "Ne kadar rüya gibi bir şarkı," diyorum mutlu bir iç çekişle.

BÖLÜM 13

JOHN

Deli miyim, yoksa bir gün içinde aşık mı oldum? Belki ikisi de, bilmiyorum, ama Joy'a aşık olduğumdan eminim.

"John?"

"Hmm?"

"Bu gerçekten romantik."

Başının üstüne gülümsüyorum. "Öyle düşünmene sevindim. Yıldızların çıktığı gece bu manzarayı görmelisin."

"Eminim muhteşemdir." Yanağını göğsüme sürtüyor. "Üşüdün mü?"

"Birazcık. Sen?"

"Dalga mı geçiyorsun? Burada kendi kişisel ısıtıcılarım var." Bana gülümsüyor ve ben de ona eğilip öpmeye dayanamıyorum. "Mm, güzel."

"Kulübeye dönüp biraz ısınalım mı?" "Tabii. Dönüş için sıcak çikolata yapayım."

"İyi fikir." Onu bir kez daha öptüm ve hemen uzaklaştım, onun sıcaklığını kaybettiğimi hissettim. "Çiftlik hakkında ne düşünüyorsun?"

"Kesinlikle inanılmaz," diyor, sonra dudağını ısırıp vadiye bakıyor.

"Ne oldu?"

"Bunu söylemek için henüz çok erken olabilir, ama burası gerçekten *evim* gibi hissettiriyor."

Umutla dolan göğsümde tek yapabildiğim ona bakmak oldu. "Ben, şey..."

"Seni rahatsız ettiğimi görebiliyorum," diye kekeliyor, yüzü kızarıyor ve benden tamamen başka yere bakıyor. "Özür dilerim, bunu söylememeliydim."

"Joy—"

"Hayır, bu aptalca bir laftı." Karın içinde benden uzaklaşmaya çalışıyor ve yolcu kapısına ulaştığında botu kayıyor ve yokuş aşağı kaymaya başlıyor. "Hey!"

Çığlık atıyor, sonra da çığlık çığlığa bağırıyor ve ben de ayağımı yere sağlam basmaya çalışarak peşinden koşuyorum. Yaklaşık üç metre kaydktan sonra duruyor ve ona ulaştığımda gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış.

"Yaralandın mı?"

"Sanmıyorum," diyor ve zorlukla yutkunuyor. "Sadece gururum ve belki de..." Kaşlarını çatı.

"Neyin?"

"Ayak bileğim biraz burkuldu. Çevirmiş olmalıyım. Lanet olsun."

"En kötüsü buysa, bence gayet iyiyiz. Seni yukarı taşıyayım."

"Hayır, taşımayacaksın."

Ona kaşlarını kaldırarak bakıyorum. "Benim tepen, benim kurallarım. Seni taşıyacağım Joy.

Şimdi kolunu boynuma dolay."

"Çok kaygan," diye itiraz etti. "İkimiz de aşağıya kadar kayarsak işimiz biter."

"Ben kaymam."

"Sen hep bu kadar inatçı mısın?"

"Sevdiğim biri söz konusu olduğunda mı? Güzel kışına bahse girerim.

Şimdi, dediklerini yap ve bana tutun."

Gözlerini kısıyor ama pes ediyor ve kolunu boynuma doluyor. Onu kolayca kaldırıp tepenin yukarısındaki kamyonetin yanına taşıyorum.

"Kenara bu kadar yakın park ettiğim için özür dilerim," derken kapıyı açıp onu kamyonetin içine güvenli bir şekilde oturtuyorum. "Daha iyi bilirim."

"Teşekkür ederim." Elini uzatıp karlı eldiveniyle yüzümü okşadı. "Senin suçun değildi."

Hızlıca ona öpücük vermek için eğildim, sonra onu eve götürüp bileğini kontrol etmek için sürücü tarafına koştum.

"Az önce söylediğim şey hakkında," diye başlar.

"Beni rahatsız etmedin," diye sözünü kesiyorum. "Aksine, tam tersi oldu. Umarım burada benimle çok zaman geçirirsin, bu yüzden burada rahat olduğunu duymak beni rahatlattı. Sadece şaşırdım, hepsi bu."

"Oh. Peki, iyi." Ben arabayı geriye doğru yokuş aşağı sürerken ve kabine doğru dönüp geriye doğru ilerlerken, o gözlerini sıkıca kapatıyor. Sonra gözlerini açıyor ve sıcak çikolatayı dökmeye başlıyor.

"Noel için planların ne?"

Yüzünde şaşkınlık belirir, sonra gülümser. "Noel'in birkaç gün sonra olduğunu neredeyse unutuyordum. Genelde annemle geçiririm, bu yıl da öyle olacak. Akşam yemeği yeriz ve hediyelerimizi alırız. Sen ailene gitmiyor musun?"

"Evet. Annem büyük bir sofra hazırlar ve çiftlik çalışanlarını da davet ederiz. Burada ailesi olmayanları, tabii."

"Ne güzel," der gülümseyerek. "Eminim çok memnun oluyorlardır. Ah, bu şarkıyı çok seviyorum."

Cyndi Lauper'ın "Time After Time" şarkısı hoparlörlerden çalmaya başlar ve Joy eşlik ederek şarkıyı söylemeye başlar.

"Biliyor musun," der, şarkıyı keserek. "Az önce fark ettim ki kulübende Noel ağacı yok."

"Hayır, yok." "Bir tane alalım."

Ona bakarım. "Şimdi mi?"

"Evet, hemen. Bu arazide bir sürü ağaç var. Bir tane lazım."

"Süslemem yok." "Patlamış mısırın var mı?"

"Evet."

"O zaman süslemen var. Hadi, eğlenceli olacak."

Meğer bu kadın için yapmayacağım pek bir şey yokmuş.

"Şanslısın," diyorum ve etrafta yeterince küçük bir ağaç aramaya başlıyorum. "Kamyonette testere var."

"Elin çok becerikli," diyor gülümseyerek ve ayağını döndürerek, belli ki bileğini kontrol ederken sıcak çikolatasını yudumluyor. "Ve hayatımda içtiğim en iyi sıcak çikolatayı yapıyorsun."

"Güzel, belki de sırf bunun için kalırsın."

"O," diyor, "ve seks. Seks çok iyi."

Ona gülümsedim ve Joy ile seks kelimesi ağzından çıkar çıkmaz, sikim hemen tepki verdi.

"Şu," diyor Joy, yolun hemen yanındaki bir ağacı işaret ederek. "Bu mükemmel bir Noel ağacı."

"Çok büyük," diye cevapladım, başımı sallayarak. "O şey en az beş metre uzunluğunda."

"Olmaz," diyor ama aramaya devam ediyor. "Tamam, peki ya şu?" "O olabilir." Kamyoneti durduruyorum, park moduna alıyorum ve koltuğun arkasından testereyi alıyorum.

"Sen burada kal, burası sıcak."

"Benim planım da oydu kovboy," der, bana kirpiklerini kırıştırarak ve ben gülmeden edemem.

O çok komik.

Karda zorlukla ilerlerken, ıslak eldivenlerimi ellerime geri geçirip işe koyuluyorum ve küçük yaprak dökmeyen ağacı kesiyorum. Üzerindeki karları silkeledikten sonra, ağacı kamyonete sürükleyip arkasına koyuyorum, testereyi kaldırıp kamyonete geri dönüyorum ve ona katılıyorum.

"Çok hızlıydın."

"Bu benim ilk Noel ağacım değil," diyorum ona kamyoneti sürerek kulübeye doğru yola çıkarken. "Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum."

"Noel ağacın olmadığına inanamıyorum," diye cevapladı. "Eminim annenin kullanmana izin vereceği fazladan süslemeleri vardır."

"Neden gidip ona sormuyorsun?" Ona kaşlarımı kaldırdım ve o da gözlerini kısarak bana baktı, bu da beni tekrar güldürdü. "Tamam, eve gidince onu ararım."

"İyi." Çikolatayı iki eliyle tutarak içti. "Bu çok eğlenceli."

"BUNU BU KADAR İSTEMİYORUM," diye ısrar ediyorum, annemin az önce kucağıma tıktığı kocaman kutuyu izlerken. "Bu küçük bir ağaç, anne."

"Ama böylece istediğini seçip alabilirsin," diyor. "Joy ile iyi vakit geçiriyorsunuz galiba?"

"Ben gidiyorum." Kapıya doğru dönerken annem kolumu çekip beni durdurur.

"Detayları sormadım," diye hatırlatır. "Sadece eğlenip eğlenmediğini bilmek istiyorum."

"Tabii ki eğleniyorum. Onu eve götürmedim, değil mi?"

"Şey, duyduğuma göre otoyol hala kapalıymış. Hala kar temizleme çalışmaları devam ediyor. Ama birkaç saat içinde yeniden açılacaktır."

"Nereden biliyorsun?"

"Bonnie Johnson aradı, kocası kar temizleme ekibinde. Her şey yoluna girince baban Missy'yi almaya gidecek."

"Ben almam."

"Sen meşgulsün," dedi. "Baban da sorun etmez. Kızın şehirde kaldığına sevindim. Neyse, istediğini al ve kızınla birlikte Noel ağacını süsle."

Kızımla.

Bu çok hoşuma gitti.

"Teşekkürler anne." Ellerim dolu olduğu için eğilip yanağıma öpücük kondurması için ona fırsat verdim, sonra yeni kürekle temizlenmiş merdivenlerden inip kamyonetime binip kulübeye geri döndüm.

İçeri girdiğimde, patlamış mısır kokusu burnuma çarptı.

"Dikiş ipliğini unuttun mu?" Joy, mikrodalgada patlatılmış patlamış mısırları bir kaseye boşaltırken sorar.

"Evet, burada. Annem almam için ısrar ettiği yüzlerce şeyin yanında."

"Harika," diye cevaplar, mutlu bir gülümsemeyle. "Gidip getirdiğin için teşekkürler. Patlamış mısırı hazırladım, süslemeye başlayabiliriz."

"Harika." Sesimde alaycı bir ton var.

"Hadi, itiraf et. Bu eğlenceli. Yoksa benim için o ağacı kesmezdin."

"Bir saat geçsin de eğlendiğimi itiraf edeyim."

Joy gözlerini devirip kutuyu açar ve annemin gönderdiği her şeyi inceler. "Bunlar çok güzel. Renk teması belirlemek ister misin?"

"Bana mı soruyorsun?"

"Tamam, Scrooge, renk teması yapmayacağız. Ama kırmızı, yeşil ve altın rengi yapalım. Bunlar burada çok var gibi. Sen patlamış mısır süslerini yaparken ben süsleri asayım."

"Popcorn'u da yiyebilir miyim?"

"Bana uyar. İhtiyacımız olursa orada daha var." "Anlaştık.

Bileğin nasıl?"

"İyi. Topallamıyorum bile." "Ağrıyor mu?"

"Pek değil. Hadi, Noel'i düşünelim."

Sonraki birkaç saat boyunca, Joy ağacı süslerken ben popcorn yer ve ipe geçiririm. O kutuda benim küçük mutfak masamı süslemek için bile yeterince popcorn bulur ve fazladan ışıkları oturma odasındaki pencereye asar.

"Sanki Noel Baba buraya kusmuş gibi."

"Hayır," diyor Joy gülerek. "Şenlikli ve eğlenceli görünüyor. Ve yanıp sönen ışıklar çok güzel."

"Umarım evimi yakmazlar."

"Ağacı sulamayı unutma," diyor. "Sakın unutma." "Muhtemelen unutturum."

"O zaman seni arayıp hatırlatmam gerekecek."

Gülümserim ve Joy'u kollarıma alıp, başının üstüne öpücükler kondurarak onu ileri geri sallarım. "Ya da gecelerinin çoğunu burada geçirmeyi planlayabilirsin."

"Ve işe gitmek için kasabaya gidip geleceksin?" "Öyle bir şey."

"Kasaba halkı, John Wild ile birlikte yaşadığımı duyunca ne diyecek?"

"Kimin umurunda?"

Gülümser ve parmak uçlarına yükselerek beni öper. "Umurumda değil."

Odaya bir kez daha bakıp iç çeken Joy, ceketini alır.

"Bunu yapmak istemiyorum ama yollar açıksa eve gitsem iyi olacak. Yarın işe gitmeden önce yapmam gereken birkaç iş var."

Ona veda etmeye hazır değilim. Kalmak isterse, onu her zaman burada görmek istediğimi söylerken yalan söylemiyordum.

Ama yapacak işleri olduğunu anlıyorum.

"Tamam, annemi arayıp bir haber var mı diye sorayım. Kocasını kar temizleme ekibinde çalışıyor."

"İyi fikir," diyor Joy, ben numarayı çevirirken.

"Alo?"

"Merhaba anne, ben. Yollar açık mı?"

"Evet, açık. Baban Missy'yi alıp her an gelebilir. Şehre mi gidiyorsun?"

"Evet, çok uzun sürmez."

"Dikkatli ol oğlum. Sonra konuşuruz. Ah! Ağaç nasıl oldu?"

Köşedeki süslenmiş ağaca ve yanında duran kadına göz attım.

"Her şey çok güzel olmuş."

"Güzel. Duyduğuma sevindim. Görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra Joy'a döndüm. "Hazır mısın?"

"Hazırım."

Sanki son birkaç gündür kulübede kendi seksi balonumuzun içindeymişiz gibi ve şimdi onu arabasına götürürken balon patladı ve ben biraz üzülüyorum.

Yolcu koltuğundan gelen sessizlik bir göstergeyse, bu konuda yalnız değilim diyebilirim.

Şehre doğru sürerken ve itfaiye binasına doğru ilerlerken ikimiz de pek konuşmuyoruz.

"Bu kadar karı temizlemeleri inanılmaz," diyor Joy, cadde kenarındaki büyük kar yığınlarını işaret ederek. "Fırtına çok şiddetliydi."

"Ben şahsen fırtınayı sevdim."

Bana bakar ve alt dudağını ısırır. "Evet. Ben de."

Onun arabasının yanına park ediyorum ve o arabadan inmek üzereyken, kalması için işaret ediyorum.

"Bütün karları temizlemem lazım. Umarım çalışır. Anahtarlarını ver."

Ben arabayı ısıtayıp, sen burada bekle."

"Yağacak," diyor kendinden emin bir şekilde anahtarları bana uzatırken.

Araba gerçekten de hemen çalışır ve ben kapıyı kapatıp camları ve tavanı temizlemeye başlamadan önce kaloriferi sonuna kadar açarım. Kısa bir süre sonra kaloriferin işini yaptığını ve ön camda kalan karın erimeye başladığını görürüm.

Joy kamyonetten indi ve ben de ona katıldım, çantasını içeri koymasını bekledim. Ayağa kalktı ve bana döndü, ben de yüzünü ellerimle tutup uzun ve yavaşça öptüm.

"Kar erimiş olmalı," der nefes almak için başımı kaldırdığımda. "Harika bir hafta sonu için teşekkürler, John. Çok eğlendim."

"Ben de." Alnına öpücük konduruyorum. "Ne zaman tekrar görüşebiliriz?"

O, açıkça memnun bir şekilde gülümser ve omuz silker. "Çoğu akşam boşum." "O zaman yarın akşam. Akşam yemeği?"

"Seveirim. Market alışverişini yapayım, kulübede sana bir şeyler pişireyim mi? Oraya arabayla gelebilirim."

"Yollar yine berbat olursa, seni almaya gelirim."

"Anlaştıkt." Başını sallar. "Tamam, o zaman yarın akşam görüşürüz."

"Joy?"

"Evet?"

"Yanına bir çanta ve birkaç giysi getir," diye tavsiye ettim. "  nk  bu bizim için sadece başlangıç, tatlım."

SON

JOY

*Bir Yıl Sonra Noel
Günü*

"Ne inanılmaz bir Noel hediyesi," diye fısıldıyorum, yeni doğan oğlumun başını okşarken. Kollarımda çok küçük görünüyor, ama onu doğururken *kocaman* hissetmiştim. Bir yıldan kısa süredir evli olduğum kocama bakıp gülümsüyorum. "Sanırım evren bize Noel'in bizim için her zaman özel bir gün olacağını böyle gösteriyor."

"Ama *her* seferinde fırtına da eklemek zorunda mı? *Her* seferinde?" diye soruyor John ve ben, zavallı, bitkin kocamın beni zamanında hastaneye yetiştirmek için kar fırtınasında kamyonunu olabildiğince hızlı sürdüğünü hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum. "Yemin ederim, o gün on yıl yaşlandım."

"Ama bizi buraya getirdin," diye onu teselli ediyorum ve bebeği ona veriyorum. "Ona ne isim vereceğiz? Hiçbir konuda anlaşılamadık."

Bebeğin yüzüne bakıyor, sonra bana bakıyor. "Remington John Wild."

"Oh, çok beğendim. Aile ismi mi? Remington kısmı?"

"Büyükbabamın adıydı," diyor. "Ve ondan önceki babasının da." "Çok beğendim. Ve ikinizi de o kadar çok seviyorum ki nefesim kesiliyor."

Remington kıvranıyor ve sonra küçük bir ağlama sesi çıkarıyor.

"Bu küçük adam büyük işler başaracak," diyor John, bebeğin yanağına öpücük kondurup onu bana geri vererek emmem için. "Bunu hissedebiliyorum."

"Oh, katılıyorum. Remington Wild dikkate alınması gereken bir güç olacak."

SON

The Wilds of Montana'nın köken hikayesini beğendiğinizi umuyorum! Sayfayı çevirerek, Remington Wild'ın başrolde olduğu bu yeni serinin ilk kitabı Wild for You'nun önizlemesini okuyun!

WILD FOR YOU ÖN İZLEME

Erin

"Tabelayı değiştiriyorsun!"

Yeni tabelayı vidalayan adama gülümseyerek baktım.

Bitterroot Valley'e hoş geldiniz, nüfus 8.746.

"Nüfus yine değişti," diye bağılıyor bana, ben de başımı sallıyorum.

Evet, nüfusu 8.731'den değiştiren yeni sakinlerden biriyim. Aralık ayında buraya taşındım ve o zamandan beri üç bebek doğdu, ayrıca kasabaya birkaç yeni aile taşındı.

Sadece son dört ayda.

"Ne sıklıkla değiştiriyorsunuz?" diye soruyorum.

"Yılda bir kez, dondurmadan merdivene çıkabilecek kadar hava ısındığında," diye cevaplıyor ve ben de başımı sallayıp tabelaya bir kez daha memnuniyetle bakıp işime doğru yürümeye devam ediyorum.

Resmi olarak Montana, Bitterroot Valley vatandaşıyım. Tabii, teknik olarak Aralık ayında tüm kuzenlerimle tatile geldiğimde ve kalmaya karar verdiğimde vatandaş olmuştum, ama şimdi daha resmi hissediyorum ve daha mutlu olamazdım. Buraya iner inmez buranın benim evim olduğunu anlamıştım.

Adımlarım biraz daha neşeli, kaldırımda ilerliyorum. Sonunda bahar geldi, bu da kışın acı soğuklarının sona erdiği anlamına geliyor. Yerde hala biraz kar var ve dağlarda yaz başlarına kadar kar olacağı söylendi, ama sonunda Bitterroot Valley Coffee Co.'daki işime yürüyerek gidebilecek kadar hava ısındı.

İşimi *seviyorum*. Kahve dükkanı sayesinde çok sayıda insanla tanıştım. Her gün gelen düzenli müşterilerim var ve en güzel yanı, her zaman yeni insanlarla tanışmaya devam ediyorum. Kendimi hiç sosyal bir insan olarak görmemiştim, ama büyük ve gürültücü ailemden uzaklaşıp hiç kimseyi tanımadığım bir yere taşınmanın zor olduğunu itiraf etmeliyim. Ancak, yavaş yavaş topluluğa dahil olmaya başladım ve bu da bu küçük kasabayı daha da sevmemi sağladı.

Tabii ki, yeni en iyi arkadaşım Millie Wild da benimle birlikte çalışıyor. Aslında o önce orada çalışmaya başladı ve benim işe girmeme yardım etti. Hızlı bir şekilde

arkadaş olduk ve şimdi onsuz bir hayat düşünemiyorum. Yaklaşık aynı yaştayız ve sanki sonsuza kadar arkadaşmışız gibi.

Başımı geriye yaslayıp derin bir nefes alıyorum, baharın ferah havasını ciğerlerime çekiyorum ve gülümsüyorum.

Evet, tam da olmam gereken yerdeyim.

Kısa süre sonra, hayali bir çizgiyi geçerek konut bölgesinden şehir merkezine giriyorum ve sıcak kafede içeri giriyorum. Taze çekilmiş kahvenin kokusu ve Millie'nin el sallaması beni karşılıyor.

"Günaydın." Ona gülümserim ve tezgahın arkasına geçip eşyalarımı koymak için aceleyle arkaya giderim. Önlüğümü alıp saçlarımı arkaya bağladıktan sonra tezgaha geri dönerim ve kahve içen, sohbet eden veya bilgisayarlarında yazan insanları sayarım. "Perşembe sabahı için burası oldukça kalabalık."

"Biliyorum," diye cevaplar Millie iç çekerek ve alnını elinin tersiyle siler. "Sana daha erken gelmeni söylemeliydim."

"Kesinlikle gelirdim. Neden söylemedin?"

Dönüp bana gülümser. "Senin ne kadar uyumayı sevdiğini biliyorum. Ayrıca, normalde böyle olmaz, özellikle hafta ortasında. Neyse, şimdi biraz sakinleşti gibi. Nasılsın?"

"Harika." Nüfus tabelasının değiştiğini anlatıyorum ve o gülerek başını sallıyor. "Ne? Bu önemli bir şey."

"Sen çok tatlısın. Burayı bu kadar sevmeni çok seviyorum, Erin. Bu bana da şükretmem gerektiğini hatırlatıyor. Ailem yüz yıldan fazladır burada yaşadığı için sanırım bunu unutuyorum."

"Burası benim evim." Omuzlarımı silkiyorum, ama bunu tüm kalbimle söylüyorum. Kapının üzerindeki zil çalar ve Millie gülümser.

"Ne istiyorsunuz?" diye sorar, sesi mizah dolu.

"Yağ değişimi," der kardeşi Chase, sırtarak içeri girerken. "Ve belki bir saç kesimi."

"Burada ikisini de yapamayız," Millie gözlerini devirerek cevaplar. Kardeşinin en sevdiği kahveyi yapmak için bir bardak alır.

"Nasılsın Erin?"

"Harika, teşekkürler. Sen nasıl?"

Chase gülümser ve tezgaha yaslanır. Millie'nin iki erkek kardeşiyle tanıştım ve ikisi de çok *yakışıklı*. Chase'in gülümsemesi

kayak dağındaki tüm karları eritebilir. Üstelik polis ve üniforması çok *seksi*.

"Şikâyet edemem."

"Bugün kimseyi tutukladın mı?"

Chase üzgün bir şekilde başını sallar. "Şu ana kadar herkes yasalara uymuştu. Tabii, kasabaya gelirken hız sınırını aşan Bayan Wilburn hariç."

"Hız yapar mı?" diye soruyorum.

"Hayır, 25'in üstüne çıkmıyor," der acı bir ifadeyle. "*Hiçbir yerde*. Bu yüzden trafiği tikiyor ve beni çağırıyorlar."

Gülmemeye çalışarak dudaklarımı sıkıştırıyorum ama kendimi tutamıyorum.

"En azından yapacak bir işin oluyor," diyor Millie, kardeşine kahvesini verirken. "Muffin ister misin? Jackie Harmon bu sabah taze huckleberry limonlu muffinler getirdi."

"Jackie'nin muffinlerini asla kaçırmam," diyor Chase başını sallayarak. "İki tane alayım."

"Ben hallederim," diye Millie'ye güvence vererek, elime maşa alıp devasa kekleri Chase için bir poşete dikkatlice koyuyorum. Poşeti ona uzattığımda parmakları benimkine değiyor, ama ortada hiçbir kıvılcım yok.

Yazık. Chase kesinlikle seksi bir adam.

"Pekala, bayanlar, çok eğlendim. Bir şeye ihtiyacınız olursa arayın. Yeni açılan restoranı görmek için biraz dolaşacağım."

"Ne tür bir restoran?" Millie merak ediyor.

Chase cevap veremedi ben cevap veriyorum: "İtalyan. Dün gece önünden geçtim ve sahibi ile konuştum. Adı *Ciao*. Sanırım Cunningham Falls'ta aynı isimde bir restoranın şubesi."

"Bu çok hoş," diyor Millie. "Ne zaman açılıyor, biliyor musun?"

"Sormadım. Sen biliyor musun, Chase?"

"Gelecek ay," diye onayladı Chase başını sallayarak. "Yeni bir yer açılması her zaman iyidir. İyi günler."

Chase dışarı çıkar ve ben espresso makinesini silmek için bir bez alırım.

"Kardeşime aşık oldun mu?" Millie tereddüt etmeden sorar.

"Eğer öyleyse sorun değil, ama ikinizin flört edip birbirinize gülümsediğinizi gördüm ve sadece bilmek istiyorum."

Gülerek başımı sallarım. "Hayır. Yanlış anlama, o gerçekten yakışıklı ve üniformalı erkekleri kim sevmez ki?"

"Yani, genelde öyle. Ama o benim kardeşim."

Tekrar güldüm. "Hayır, aramızda bir şey yok. Ama biraz flört etmek eğlenceli, anlarsın ya?"

"Tabii, anlıyorum. Hayatım boyunca arkadaşlarımın ya da tanıdıklarımın kardeşlerime aşık olmasıyla uğraşmak zorunda kaldım, bu yüzden benim için yeni bir şey değil. Sanırım dört kardeşin olduğunda ve hepsi de, duyduğuma göre, *yakışıklı* olduğunda böyle oluyor."

"Ben sadece ikisini tanıyorum," diye hatırlatıyorum. "Ama evet, Chase ve Brady ikisi de çok yakışıklı, anlıyorum. Ama ben güzel insanlardan oluşan bir ailede büyüdüm, bu yüzden bu beni aptal ve yapışkan hale getirmiyor, anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedi başını sallayarak. "Sanırım benim için de aynı şey geçerli. Keşke Ryan'la tanışabilseydin, ama hiç şehre gelmez."

"Burada yaşamıyor mu?"

"Burada bir evi var ama işi nedeniyle çok seyahat ediyor. Bir de en büyüğü Remington var. Onu çiftlikten çıkarmak dış çekmek gibi bir şey. Oraya kendini tamamen adanmış durumda. Ama bir ara seni oraya götürürüm, çünkü oldukça havalı bir yer."

"Ama sen orada yaşamıyorsun."

"Dalga mı geçiyorsun? Hayır, tabii ki hayır. Burası benim için çok uzak. Ben hareketin olduğu yerde olmak istiyorum ve orada bana pek ihtiyaç yok. İlkbaharda, buzağıları damgalama ve kısırlaştırma zamanı geldiğinde birkaç gün orada kalırım."

Dönüp ona bakıyorum. "Kulağa... korkunç geliyor."

Millie gülerek koyu renk saçlarını kulağının arkasına attı. "Alıştım. Hayatım boyunca yaptım. Neyse, ailemdeki herkes böyle. Seninkileri anlat."

Ağzımı açtım ama o sırada sekiz kişilik bir grup kahve ve yemek sipariş etmek için içeri girdi ve sabahın geri kalanında meşgul olduk.

Millie kahve dükkanında erken vardiyada olduğu için işten erken çıkıyor ve son iki saatte tek başına kalıp dükkanı kapatıyorum. İzin günlerimizde, diğer iki kız, Candy ve dükkanın sahibi olan Marion, aynı vardiyada çalışıyor.

İlk başta sadece dört çalışan olması beni şaşırtmıştı, ama kafe pazartesi günleri kapalı olduğu için bu bizim için iyi oluyor. Hepimiz iyi anlaşıyoruz ve işleri sorunsuz yürütüyoruz.

Öğleden sonra tek başıma geçirdiğim birkaç saati çok seviyorum. O saatlerde genellikle çok sakin olur, bu sayede fazla rahatsız edilmeden temizlik ve paspas yapabiliyorum.

Ta ki o gelene kadar. Her gün. Tam da... *şimdi*.

Kapının üzerindeki zil çalar ve en sevmediğim müşterinin kapıdan içeri girdiğini görürüm. Uzun boylu, otuzlu yaşların ortalarında, her zaman beyzbol şapkası takıyor. Bugün, kolları dirseklerinin hemen altına kadar kıvrılmış kot gömlek, koyu mavi kot pantolon ve bot giymiş.

O bir kovboy, bu kesin. Ve yakışıklı.

Eğer huysuz, suratsız tipleri seviyorsanız.

"Merhaba," diyorum zoraki bir gülümsemeyle, paspası duvara dayayıp tezgahın arkasına geçiyorum. Hiç konuşkan biri olmadığı için ona adını hiç sormadım. "Bugün ne alırsınız?"

"Kahve, sade," diyor.

"Tabii. Bugün huckleberry limonlu kekimiz var. İsterseniz üç tane kaldı. Çok popüler."

Gülümseyorum ama o gülümsemiyor. Ancak vitrindeki son keklere gözü takılıyor.

"Hepsini alayım."

"Hepsini mi?"

Bana bakıyor. "Evet. Hepsini."

"Tamam. Aç olmalısınız." Muffinleri ve kahveyi bilgisayara mutlu bir şekilde giriyorum ve o kredi kartıyla ödeme yaparken, ikramları poşete koyup kahvesini dolduruyorum. "Bugün dışarıda çok güzel bir bahar günü. Bu kış çok soğuk geçtiği için, bu kadar çabuk ısınmasına şaşırdım."

"Hmm," diye cevapladı ve bilgisayar ekranına dokunarak satış işlemini tamamladı.

"Tamam, buyurun. İyi öğleden sonraları."

"Evet." Kahverengi kağıt torbayı ve kahvesini alıp dönerek çıkıyor. "Sana da."

Kapı arkasından kapanır ve ben uzun bir nefes veririm. Genelde insanları gülümsetebilirim, özellikle de birden fazla kez karşılaştığım kişileri, ama bu adam imkansız.

Huysuz kovboy.

Kafamı sallayıp işime geri döndüm. Kısa bir süre sonra, Marion'un geçen kış taktırdığı kapıyı kilitleyip alarmı kurma ve eve gitme vakti geldi. Kasabadan geçerek eve uzun yoldan gitmeyi seviyorum. Kasabada yaşlı bir adamın garajının üstünde çok şirin bir daire buldum. Ona, sokağın aşağısındaki Mama's Deli'den çorba ve kurabiye götürmeyi seviyorum. Her zaman zahmet etmeyin diyor ama yüzünün aydınlanmasından, günün en sevdiği anının bu olduğunu anlayabiliyorum.

Onu ziyarete gelen kimseyi hiç görmedim ve bana Seattle'daki dedemi hatırlatıyor.

"Merhaba Erin," diyor deli'nin müdürü Jeannie, içeri girdiğimde. "Bugün onun en sevdiği var. Arpa ile sığır eti."

"Oh, bu onu çok mutlu edecek." Kredi kartımı çıkarırken diğer kadına gülümserim, ama o başını sallar.

"Bugün ben ısmarlıyorum. Bugün Bay Sherman'ın doğum günü."

Ağzım açık kalır. "Öyle mi? Hay aksi, bilmiyordum." "Tabii ki bilmiyordun. Nasıl bilebilirdin ki?"

"Sen nereden biliyorsun?"

Jeannie iç çeker, sonra omuz silker. "Ben tarihleri asla unutmam, annemler bir ara bahsetmiş olmalı. Babam ölmeden önce Bay Sherman'la arkadaştı."

"Jeannie, Roger'ın burada ailesi var mı? Onu ziyarete gelen kimseyi görmedim."

"Hayır." Jeannie başını sallar ve çantaya bir kurabiye daha ekler. "Roger ve Sue'nun hiç çocuğu olmadı ve Sue öldü, tanrım, yirmi yıl oldu sanırım."

"Çok üzücü. Çok iyi bir adamdı."

Jeannie bana şaşkınlıkla bakar ve sonra güler. "Ne? Öyleydi."

"Sana karşı iyi olabilir, ama her zaman huysuz bir ihtiyardı. Tipik *'bahçemden çık'* adamlarından biri, anlarsın ya?"

Kafamı salladım. "Hayır, onun o tarafını hiç görmedim. Çok komik. Hey, çikolatalı kek de al, ben öderim."

"Çok tatlı. Sana verebileceğim bir mum bile var."

"Harika. Teşekkürler. Eve giderken ona hediye almak için bir dükkana uğrayayım. Teşekkürler, Jeannie."

"Rica ederim, tatlım. Gidip havanın tadını çıkar."

Başımı sallayıp, bir elimde sıcak çorba ve kurabiyelerle, kadın ve erkek giysileri satan bir dükkana doğru yola çıktım ve Roger'a güzel bir fular buldum. Mavi renkte ve ona çok yakışacak.

Aalışverişimi bitirip, hediye paketi yapmayı teklif ettikleri için memnuniyetle eve koşarım ve kendi daireme girmeden önce ilk olarak Roger'ın evine uğrarım.

"Merhaba?" Kapıyı açarken sesleniyorum. Roger bir süre önce, sık sık geldiğim için kapıyı çalmama gerek olmadığını söylemişti. "Benim."

"Oh, merhaba canım."

Her gün böyle diyor, sanki beni görmek sürprizmiş gibi, oysa beni her gün görüyor. Elimde paketlenmiş kutuyu görünce gözleri parlıyor.

"Doğum günün olduğunu söylememiştin." Yemek poşetini masanın üzerine koyup, paketlenmiş kutuyu ona uzattım. "Ama neyse ki, bazı şeyleri öğrenmenin yolları var."

"Sıradan bir gün," diye başlar, ama ben başımı sallarım.

"Hayır, efendim, bugün sizin *doğum gününüz*. Buraya taşındığımdan beri bana inanılmaz derecede nazik davrandınız ve en yakın arkadaşlarımdan birisiniz. Ben arkadaşlarımdın doğum günlerini kutlarım."

Kaşlarını çatarak kutuyu izler, sonra yumuşak kahverengi gözleriyle bana bakar.

"Teşekkür ederim," diyor sadece. "Rica ederim."

"Bugün benim doğum günüm, akşam yemeğine kalmanı isterim. Jeannie her zaman iki kişilik çorba hazırlar."

"Bugün en sevdiğin var," diyorum. Şahsen arpa ile sığır eti sevmem ama Roger için küçük bir kaseyi zorla yutarım. "Bugün ne yaptın?"

"Sabah yürüyüşümü yaptım," diyor, ben mutfakta koşturup çorbamızı döküp masaya otururken. "Tabelayı yine değiştirmişler."

"Gördüm! Çok heyecanlandım çünkü yeni ekledikleri kişilerden biri *benim*."

"Kasabamıza çok fazla insan taşınıyor," diye mırıldanıyor, masaya otururken. "Senin taşınman umurumda değil, ama kasabamızı değiştirmeye çalışan çok fazla yeni taşınanlar var. Kasabayı büyütüp, kendi bildikleri gibi daha iyi hale getirmek istiyorlar."

Bitterroot Valley'in Kaliforniya gibi olmasını istiyorlarsa, Kaliforniya'da kalsınlar."

"Belki de belediye başkanlığına ya da belediye meclisine aday olmalısın."

Roger çorbasından bir kaşık alırken alaycı bir şekilde güldü. "Orayı gördüm, o işi yaptım."

Yıllar önce. Kimse yaşlı bir adamın fikirlerini dinlemek istemez." "Ben dinlerim. Hadi, hediyeni aç."

Roger ambalaj kağıdını yırtarken elinin hafif titrediğini fark ettim. Bir süredir titremesinin kötüleştiğini fark etmiştim. Buraya ilk taşındığımda hiç titreme yoktu, ama şimdi sağ eli hiç durmuyor.

O benim dedem *olsaydı*, doktora gitti mi diye sorardım, ama o benim dedem değil. Ve bu beni ilgilendirmeyiz.

"Ne yaptın bakalım?"

"Sadece bir fular," diyorum gülümseyerek. "Sabah yürüyüşlerinde yakışır diye düşündüm. En azından yaza kadar."

Hemen boynuna doladı ve en güzel doğum günü partisinde bir çocuk gibi bana gülümsedi. "Çok beğendim. Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Roger'la birkaç saat geçirip arka bahçesindeki bahçeyi düzenlemesine yardım ettim, hatta sevdiği eski bir dizinin bir bölümünü izledik. Onu bir kez daha cupcake ve doğum günü mumu ile şaşırttıktan sonra, garajın üstündeki daireme gittim.

Tek yatak odalı, küçük bir mutfaklı olan bir daire, ama güven fonuma dokunmadan alabileceğim tek yer burası.

Ve elimden gelirse ona hiç dokunmamaya kararlıyım. Babam, kayak merkezinde veya güvenli bir site içinde lüks bir ev almama izin vermediğim için bana çok kızmıştı. Ama ben öyle bir şey istemiyordum.

Ben bunu istiyorum, kendi imkanlarımla, bu mahallede yaşamak istiyorum. Bunu kendi başıma yapmak istiyorum.

Ailemden bahsetmişken, haftalık video görüşme zamanı geldi. Bu yüzden daha rahat kıyafetler giyip telefonumu alıp kanepeye oturuyorum.

Annem ilk zil sesinde cevap veriyor.

"İşte buradasın," diyor gülümseyerek. "Bu akşam arayacak mısın diye merak ettim."

"Sadece yarım saat geç kaldım," diye cevap verip başımı sallıyorum. Sonra daha yakından bakıyorum. "Anne, saçında *pembe* var mı?"

"Evet." Daha iyi görebilmem için başını çevirir. "Siz kızlar doğmadan önce saçlarıma hep renk katardım, şimdi tekrar yapmak istedim. Nasılsın kızım?"

"Harika. Geç kaldığım için üzgünüm. Bugün Roger'ın doğum günüydü, işten sonra onunla biraz vakit geçirdim."

"Bu yeni şehirde yaşlı bir adamla arkadaş olmanı ve senin yaşında bir adam için endişelenmeme gerek olmamasını sevmem yanlış mı?"

"Yanlış değil. Roger tatlı biridir. Neyse, babam ne yapıyor?"

"Buradayım," diye seslendi odanın başka bir yerinden. "Geliyorum."

Aniden ikisi de ekrana çıktı. Babamın koyu kahverengi saçlarına birkaç tane daha gri saç karışmış olabilir, eminim bu benim ve Montana'ya taşınmam sayesinde.

"Merhaba, baba."

"İyi görünüyorsun," diyor. "Egzersiz mi yapıyorsun?"

"Tabii ki." Gülmeden edemiyorum. Eski profesyonel futbolcu olan babamın bunu dert etmesi çok normal. "Hava, işe yürüyerek gidip gelmeye başlayacak kadar ısındı. Bütün gün ayaktayım. Sizde ne var ne yok?"

"Ailede her zaman *bir şeyler* olur," diyor annem. "Nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet, herkes bana son haberleri mesajla bildiriyor. Ama *senin* haberlerin ne?"

Birbirlerine bakıyorlar ve ben kaşlarımı

çatıyorum. "Boşanıyor musunuz?"

Babam güldü, annem ise şok içinde bana baktı. "Ne? Neden böyle bir şey soruyorsun?"

"Annenle evlendiğim günkü kadar ona takıntılıyım," diyor babam beni sakinleştirmeye çalışarak.

"Ciddi görünüyorsunuz. Zoey iyi mi?"

"O harika," diyor annem. "Babam ve ben evi satıp biraz daha küçük bir yere taşınmayı düşünüyoruz. Artık boş bir yuva ve bu kadar büyük bir eve ihtiyacımız yok."

Büyüdüğüm evi satacakları düşüncesi kalbimi sızlattı. Tüm ilklerim o evde yaşıyor.

"En azından boşanmıyorsunuz," diyorum zoraki bir gülümsemeyle.

"Ama bu seni üzüyor," diye annem doğru tahmin ediyor. "Seni tanıyorum."

"Senin için mantıklı. Eğer siz öyle yapmak istiyorsanız, yapın derim. Şık ve modern bir şey alın, ama biraz daha küçük olsun. Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Zoey bu fikre alışmakta daha zorlandı," diyor babam. "Hatta, gözyaşları ve tehditler bile oldu."

"Aşacaktır." İç çekip esniyorum. "Eski eşyalarımı saklamana gerek yok. Bağışla ya da at."

"İşte benim duygusal kızım," diyor annem gülerek. "Seni özledim, bebeğim."

"Ben de seni özledim. Ne zaman beni görmeye geleceksin?"

Babamın gözleri kısıılır. "Belki sandığından daha erken."

Wild for You için hazır mısınız? Bu küçük kasaba hakkında tüm bilgileri

kasaba bekar baba roman

buradan edinebilirsiniz: [https://www.kristenprobyauthor.com/wild-](https://www.kristenprobyauthor.com/wild-for-you)

[for-you](https://www.kristenprobyauthor.com/wild-for-you)

BÜLTEN KAYDI

Bu hikayeyi yazarken aldığım keyfi, okurken de aldığınızı umuyorum! Yeni kitap haberleri için haber bültenime mutlaka abone olun! Size sadece haberlerle dolu e-postalar göndereceğime ve spam göndermeyeceğime söz veriyorum. Buradan abone olabilirsiniz:

<https://mailchi.mp/kristenproby.com/newsletter-sign-up> ____ .

KRISTEN PROBY'NİN DİĞER ESERLERİ:

Kristen Proby'nin Diğer Kitapları

With Me In Seattle Serisi

Come Away With Me - Luke & Natalie Under The
Mistletoe With Me - Isaac & Stacy Fight With Me
- Nate & Jules

Benimle Oynayın - Will & Meg
Benimle Rock Yapın - Leo & Sam
Benimle Güvende - Caleb &
Brynna Benimle Bağlı - Matt &
Nic

Benimle Nefes Al - Mark & Meredith
Benimle Sonsuza Kadar - Dominic &
Alecia Benimle Kal - Wyatt & Amelia
Benimle Kendini Şımart

Benimle Aşık Ol - Jace & Joy
Benimle Dans Et Levi & Starla
Sen Bana Aitsin - Archer & Elena Benimle
Hayal Et - Kane & Anastasia Benimle
Hayal Et - Shawn & Lexi
Benimle Kaç - Keegan & Isabella
Benimle Flört Et - Hunter & Maeve
Benimle Bir Şans Ver - Cameron & Maggie

Serinin tamamını buradan izleyin: <https://www.kristenprobyauthor.com/with-me-in-seattle>

Seattle'da Bekar Serisi

The Secret - Vaughn &
Olivia The Scandal - Gray &
Stella The Score - Ike &
Sophie

Serinin tamamını buradan inceleyin: <https://www.kristenprobyauthor.com/single-in-seattle>

Huckleberry Bay Serisi

Lighthouse Way
Fernhill Lane Chapel
Bend

Büyük Gökyüzü Evreni

Büyük Gökyüzünün Altında Aşk

Cara'yı Sevmek
Lauren'i Baştan
Çıkarmak Jillian'a
Aşık Olmak Grace'i
Kurtarmak

Büyük Gökyüzü'nün

Büyüsü Hannah'yı
Öpmek Jenna'yı
Beklemek Willa'yı
Kurtarmak Fallon'la
Uçmak

Büyük Gökyüzü
Kraliyet Büyüleyici
Sebastian Liam'ı Baştan
Çıkarmak Callum'u
Alay Etmek

Büyük Gökyüzünün
Kahramanları Onur
Cesaret Barınağı

Büyük Gökyüzü evreninin tamamını buradan keşfedin:

<https://www.kristenprobyauthor.com/under-the-big-sky> Bayou Sihri

Gölgeler
Büyüler
Serendipity

Serinin tamamını buradan izleyebilirsiniz:

<https://www.kristenprobyauthor.com/bayou-magic>

Kanlı Ay Laneti Serisi

Hallows End
Cauldrons Call
Salems Song

Romancing Manhattan Serisi All the

Way
Sonunda
Gereken Her
Şey

Serinin tamamını buradan inceleyin:

<https://www.kristenprobyauthor.com/romancing-manhattan>

Boudreaux Serisi

Kolay Aşk
Kolay Cazibe
Kolay Melodi
Kolay
Öpücükler
Kolay Büyü
Kolay Şans
Kolay Geceler

Serinin tamamını buradan inceleyin:

<https://www.kristenprobyauthor.com/boudreaux> Fusion

Serisi

Beni Dinle
Sana Yakın
Benim İçin
Kızır
Bizim Güzelliğimiz
Seni Tadına
Doyamıyorum

Serinin tamamını buradan dinleyin: <https://www.kristenprobyauthor.com/fusion>

1001 Karanlık Gecedin

Seninle Kolay
Seninle Kolay

Rezervasyon Yok
Brooke'u Baştan
Çıkarmak Benimle
Hayret Et Benimle
Parla
Benimle Değiş The
Scramble Cherry
Lane

Kristen Proby'nin Crossover Koleksiyonu

Fallon ile Uçmak, Bir Big Sky Romanı

Kötü Güç: Kötü At Vegas/Büyük Gökyüzü Novella
Sawyer Bennett

All Stars Fall: Seaside Pictures/Big Sky Novella Rachel
Van Dyken

Hold On: A Play On/Big Sky Novella,
Samantha Young

Worth Fighting For: Bir Savaşçı Dövüş Kulübü/Big Sky Novella
Laura Kaye

Çılgın Kusurlu Aşk: Dirty Dicks/Big Sky Novella K.L.
Grayson

Sen Olmadan Hiçbir Şey: Monica Murphy'nin Forever
Yours/Big Sky Novella

Crossover Koleksiyonunun tamamını buradan inceleyin:

<https://www.kristenprobyauthor.com/kristen-proby-crossover-collection>

YAZAR HAKKINDA

Kristen Proby, çoğu USA Today, New York Times ve Wall Street Journal'ın en çok satanlar listesine giren altmıştan fazla kitap yayınlamıştır.

Kristen ve eşı John, iki kedileri ve köpekleriyle birlikte Kristen'in memleketi olan Montana'nın Whitefish kasabasında yaşıyorlar.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

